

Suzy McKee Charnasová

Připálená večere na Novém Nigeru

Bob W. Netchkay stal o moji loď. Než bych mu ji dopřála, to bych raději skončila v pekle.

Byla to poslední loď ze Stainwayské vesmírné flotily, kterou jsme já a sestra Nita zdědily po tetě Juno. Teta Juno byla skvělá houževnatá dáma ze staré školy, nadaná ďábelskými organizačními schopnostmi, která sama dokázala mnohem víc než my, dvě sestry Stainwayovy dohromady. Když zemřela, byla jsem ještě malá, ale rozumu jsem měla dost, abych věděla, že jsem výborný pilot. Proto jsem najala správce, aby se Nitě a mně o dědictví staral.

Bob Netchkay spjavoval tak dobře, že si pořádný balík z našich aktiv ulil pro sebe. Na druhou stranu udělal několik úmyslně špatných obchodů a po jedné katastrofální obchodní sezóně potají skoupil všechny mé nejlepší cenné papíry. Dala jsem mu padáka, ale stejně si odnesl šest mých lodí. Devět dalších jsem ztratila sama. Potom se moje sestra Nita za toho darebáka provdala a jako věno si odnesla všechny zbývající lodě kromě jediné, té moje, Sealyhamského Vejcožera.

A tu jsem zastavila, abych za cenu vysokého rizika něco vydělala: nabrala náklad, který sype, a doufala, že budu mít štěstí.

Jenže na Droslu jsem nabrala zpoždění, na Kojoti stanici jsem si musela nechat loď opravit a výsledkem bylo to, že Bob se mojí zástavy zmocnil. Nyní se domáhal práv, která na ni měl, a požadoval předčasné proplacení v době, kdy jsem převážela náklad jednomu místnímu obchodníkovi, který s mými konkurenty neměl žádné obchodní dohody. Netchkayův vzkaz jsem našla, když jsem se ten den ráno probudila někde mezi Ricem a soustavou Touchgate.

Ripotee přijal zprávu za mne. Seděl na klávesnici a dělal, že drží v lapkách imaginární buráky a pochutnává si na nich. Nic k ní nepoznamenal. Nejspíš na něj zase jednou přišla nálada, kdy měl pocit, že atmosféru kočičí tajemnosti si zachová nejlépe tak, že bude mlčet a stavět na odiv svou hrdost.

Zprávu jsem si přečetla a praštila jsem do terminálu. Hned jsem se za ruku chytila a chvíli jsem s úpěním poskakovala po kabině. "Je to vysílání pro blízké pásmo, podepsané 'právní oddělení Stainwayových'. To znamená, že máme čest s tím patolízalem Rileyem z Kabiny D naší vlajkové lodě - chci říct Netchkayovy pirátské lodě. Jsou dost blízko, aby mě zastavili, než doletím ke klientovi v Touchgate-Střed. Bob dostane loď i náklad a nějak si už najde cestičku, jak si nechat obojí."

Ripotee elegantně zívnu a ohrnul růžový jazyček nahoru.

Vypnula jsem panel a zablokovala všechny signály, přichozí i odchozí, které by Bobovi mohly pomoci, aby mě znovu, zaměřil. Abych mu zkomplikovala život, nastavila jsem autopilota na skákavý kurs. Taktika rychlých úhybných manévřů by mne stála hodně paliva, ale poskytla by mi dost času, abych dolétla na energostanici Rudá radost, základnu na

Touchgate 6, kam jsem to měla blíž než k původnímu kupci mého zboží. Rudá Radost je filiálka Jasného východu, čínského kartelu, který patří k velkým společnostem zabývající se dálkovou přepravou. Mohla bych doletět na Rudou radost, než mě Bob chytí, náklad střelit Číňanům za cenu, kterou mi dají, a hned zase zvednout kotvy.

Číňané vědí, jak v momentální krizi vystačit s málem, a obhospodařují obdivuhodnou přepravní síť. Hrají si na skromné, ale ve skutečnosti jsou arogantní, chybí jim kuráž a fantazie, nebo aspoň to, co mě teta Juno pod těmito pojmy učila hledat, a o všem, co není čínské, mají velmi nízké mínění. Ale na druhou stranu jsou poctiví. Neměla jsem důvod nevěřit, že ode mne náklad neodkoupí za slušnou cenu.

Háček byl trochu jinde. Stainwayské lodě se používají pro přepravu na krátké vzdálenosti a jako jediné ve své třídě jsou schopny létat mezi jednotlivými hvězdnými soustavami tak, že se nemusejí za vysoké poplatky nechávat svázat s dálkovými nákladními loděmi, jako jsou ty čínské. Svým způsobem si konkurujeme. Číňané z principu nemají konkurenci rádi, a proto nemají Stainwayovy dvakrát v lásce.

Ripotee sledoval, jak na stěně naskakují svítící údaje o kursu. "Rudá radost byla značka spodního prádla, které se prodávalo v Číně v době Velkého Maa," poznamenal.

"V nejhorším případě by mi loď mohli obstarat, ale za to, co v ní je, by mi i tak zaplatili," řekla jsem.

Ripotee zakašlal. "Když je řeč o nákladu," začal. Ocasem při tom klepal do klávesnice. "Ráno jsem byl v nákladní komoře honit myši." Držela jsem si v lodi myši, jednak aby žraly drobky, jednak aby se Ripoteemu staraly o zábavu a udržovaly ho v kondici. "Suma kysne. Za chvíli z ní bude šlichta."

Seděla jsem a nechávala slzy kapat na přístrojovou desku.

Suma je jednou z mála skutečně hodnotných, původem nepozemských komodit kosmického obchodu, které se ve známém vesmíru podařilo najít. Když je do živého organismu náležitě zavedena, spojuje se s ním a přináší mu novou rovnováhu, která má prakticky vždy blahodárné účinky. Lidé jsou ochotni za sumovou léčbu slušně zaplatit. Jenže když sumu kontaminuje organická hmota, začne reagovat sama se sebou a změni se ve 'šlichtu', jakousi samovolně natrávenou břečku, která rychle přestane být jakkoli aktivní. Až na to, že strašně smrdí a těžko se uklízí.

Neměla jsem čas ani peníze na to, abych nákladní prostor Vejcožera rozdělila. Jestli se zkazila část sumy, bylo zkažené všechno.

"Nový Niger," řekl tiše Ripotee. Ospalými, modravými škvírami očí si měřil mapy na stěně. "Na Novém Nigeru bychom mohli být dřív než Netchkay. Vejcožera by koupili a Netchkayovi by ho nepustili."

Zůstávala jsem ochromená nerozhodností. Novonigerané by Sealyhamského Vejcožera určitě koupili, kdyby mohli.

Právěprotó, aby se moje loď nedostala do rukou, jako jsou jejich, po ní Bob tolik toužil. Všechny ostatní stainwayky jsou novější typy, které se automaticky zničí, kdyby se jim někdo cizí chtěl hrabat ve vnitřnostech. Chrání to Stainwayské tajemství: to, co provedla teta Juno, aby se její lokální nákladní lodě daly použít k letům mezi hvězdami, aniž by se musely vozit za lichvářské sazby, které si počítají dálkové nákladní lodě. Ale do mojí lodě by se šikovný technik mohl zavrtat a až by nezraněný vylezl ven, mohl by oznámit, že teta Juno pouze jistým způsobem upravila řídicí systém pohonu několika protisměrnými Holbeinovými jehlami, aniž narušila spojení se stabilizátory a odmašťovači. Základní princip ovládá každý, ale přesné uspořádání nezná kromě Stainwayových nikdo.

Čiňany, kteří se zabývají výhradně dálkovými trasami, by to nezajímalo. Nanebevš by mou loď někam uklidili, aby její tajemství nemohl využít nikdo jiný a nesnížil jim tak příjmy z převážení menších lodí.

Jenže Afričané z Nového Nigeru provozovali lokální lodě a byli odvěkými rivaly Stainwayské dopravní na meziplanetárních trasách. Ti by tajemství tety Juno mohli využít, kdyby je získali, aby mohli levně přeskakovat od hvězdy ke hvězdě jako my, a smazali tak naši výhodu.

"Vždycky to můžeš vzdát a přenechat loď Netchkayovi," ozval se Ripotee. "Spousta lidí by řekla, že bys to udělat měla. Je dobrý ředitel." Ohnala jsem se po něm, ale unikl mi elegantním skokem na syntetizátor potravy, který šťastně řihnul a nabídl mi šálek horké kávové náhražky. "Je to Američan," pokračoval Ripotee. "Dravý podnikavec, který se snaží obnovit prestiž Severní Ameriky -"

"Chceš říct, který chce udělat kariéru na mých lodích a zradě mé sestry!"

"Kapitán má na vlastní lodi vždycky pravdu," odvětil Ripotee.

Vypila jsem náhražku a upřela zlostný pohled na stěnu. Na chvíli jsem si přestala všimnout varovně blikajících přístrojů: Bobova loď se už pověsila na můj klikatý kurs. Jestli jsem ho začínala zachytávat já, brzy začne zachytávat taky on mne, nejdřív v podobě signálů a pak fyzicky.

Mezi přístroje, které dodávaly stěnám přeplácáný barokní vzhled, jsem si připíchla fotografii jednoho novonigerského kapitána, s nímž jsem se kdysi setkala. Jak velká byla pravděpodobnost, že někdo na planetě bude vědět, kde je dnes Barnabášovi konec? Hned by to bylo jiné, kdybych věděla, že mám na Novém Nigeru přítele.

Terminál se rozzářil a ukázal mi fragmentovitý obraz snědé, pohledného obličeje Boba Netchkaye. Tvářil se tak vážně a starostlivě, že jsem se nenávidí div nezalkla.

"Moji nabídku znáš, Dee," prohlásil sladkým hlasem.

Kdybych znovu přerušila spojení, myslel by si, že jsem tak rozčilená, že s ním nedokážu jednat.

"Znáš?" zeptal se znovu. Díval se na mě z ánfasu, aby nebylo vidět, jak nápadně vystupují jeho dravci, zobákovité rysy.

"Ano, myslím, že poslední fázi tvého zlodějského plánu znám do detailů," řekla jsem.

Zavrtěl hlavou. "Dee, ty mi nerozumíš. Jde mi o rodinu." Když si vzal Nitou, změnil si příjmení na Stainway, což prospívalo jeho obchodům, ale neprospívalo mému krevnímu tlaku. "Probral jsem to s Nitou a ona má stejný názor. Jestli chceme

dospět k dobrému řešení, musíme to udělat společně, jako rodina."

"Já žádnou rodinu nemám," odvětila jsem.

Nita se postavila za něho a přes rameno se na mne podívala. Její kulatá, opálená tvář vypadala vyčítavě. Chtělo se mi zvracet: Nita, privilegovaná členka nově ustavené Ligy oveček, tady stála krok za 'svým' mužíčkem, tvářila se jako svaťoušek a předstírala, že neví, o co jde. Kvůli tomuhle ambicióznímu pirátovi mě hodila jako partnera přes palubu, protože si před ním může hrát na slabou a on ji ochrání. Myslím, že si teta Juno dělala jiné naděje o směřování její osobnosti, když jí polovinu Stainwayské flotily odkazovala. Jenže Nita patřila k nové retrovně 'romantiky': žádný kosmický admirál, ale malé ztracené jehňátko.

"Jsme pořád sestry, Dee." Zamrkala na mne černýma očima zasazenýma pod čelem bez obočí. Před několika lety podstoupila zpevnění obličeje, protože si myslela, že obrovské, vodnaté žltelnice v tajemné masce zvýší její přitažlivost.

"Ty možná jsi něčí sestra," odsekla jsem. "Já ne."

Pošeptala něco Bobovi.

Přikývl. "Rozumím. Vidiš, kam až to došlo, Dee, když se do nejprotivnější nálady dostáváš při spatření vlastní sestry. Někdy si říkám, že ta tvoje zloba musí mít původ v nějaké chemické nerovnováze; není to normální. Nita teď musí odejít, má práci. Chtěl jsem jen, abys věděla, že o všem, co ti navrhu, Nita ví a schválila to bez výhrad. Nemám pravdu, Nito?"

Nita přikývla, zamávala mi zašpičatělými prsty a hbitým pohybem dostala svou štíhlou postavu v těsné kombinéze z obrazu. Tam, kde stála, za Bobovými zády, jsem zahlédla něco povědomého: napnuté vnitřnosti pláček z Tchánu, o nichž se říká, že při vystavení antigravitaci ukazují výjevy z budoucnosti. Pravdou je, že tetě Juno nikdy neukázaly tyhle dva intrikány, jak mají pod palcem její vlajkovou loď.

"Tak co chceš?" Usrkla jsem vystydlou sedlinu své náhražky.

Bob mne probodl upřímným pohledem. "Podívej, Dee, jsem starší než ty a v mnoha ohledech podstatně zkušenější. Třeba v tom, jak úspěšně obchodovat. A na budoucnosti jména Stainway mi velice záleží. My dva jsme spolu už dlouho na kordy, ale snad si doopravdy nemyslíš, že jsem to všechno dělal jen proto, abych firmu zruinoval. Dělal jsem, co jsem musel, nic jiného."

Zarazil se a zalétl zlostným pohledem někam za mne. Otočila jsem se. Ripotee zvedl zadní tlapku do vzduchu a lízal se mezi nohama. Na chvíli s tím přestal a hlasitě řekl: "Já taky dělám, co musím."

"Vyžeň tu mrchu z terminálu!" zařval Bob. Bez zábran jsem se rozesmála. Bob se ovládl a zkusil to znovu. "Už se mi podařilo vrátit tvé rodině dobré jméno. Stainway znovu patří ke jménům, která mají v obchodní branži respekt. A můžu dokázat víc."

Neuvědomuješ si, že situace se zhoršuje a bude tak špatná, že si to ani nedovedeš představit. Pak už to nebude partie pro nezávislou ženu, která nemá nikde podporu. Rozhlédni se kolem sebe: časy se mění, obstat v lokální kosmické dopravě je čím dál obtížnější a ženy se vracejí k lehčím, tradičnějším způsobům života. Co z tebe zbude, jedna z hrstky podivínek v sukních, pozůstalých po době slavné Juno a jí podobných? Podivínky sotva dostanou práci, když ji za ně můžou vzít radní, spolehliví chlapi. Bude z tebe žebrák.

A to já nechci. Nita to taky nechce. Ty to nechceš. Vzdej to a smiř se s realitou."

Odmíchl se, obraz muže strhnutého vlastní výmluvností. A taky docela pohledného, kdyby se mi tak nehnusilo to svinstvo, co nosí uvnitř. I bez kučeravých černých vlasů kolem obličeje, vysokého límce, nenápadně vycpaných ramenou a hrudi - Nové ovečky nebyly samy, kdo se ohlížel do romantičtějších období minulosti - byl Bob velice mužný fešák s tvrdým, ostře řezaným profilem.

Věděl to a využil toho, pózoval tam jako charakterní herec, dopřával mi čas, abych zareagovala, abych mu ukázala, jak to na mě všechno působí. "Jaký obchod nabízíš?" zeptala jsem se s kamennou tvář.

Zatvářil se, jako bych ho ranila. "Žádný obchod; šanci, abychom z toho všichni vyšli spokojení. Ty mi dáš Sealyhamského Vejcožera, přestaneš působit v branži, odjedeš někam na dovolenou a necháš si narůst dlouhé vlasy. Já ti výměnou za loď dám třetinový nezcizitelný podíl na stainwayských akciích a příjemnou práci v kanceláři, abys měla stálý příjem. Ale věci budu dělat po svém a nikdo mi do toho nebude mluvit. Budeš zticha a necháš mě dělat, co umím, a já se o tebe a tvou sestru postarám."

Rozčilením jsem málem nedokázala uvolnit čelist alespoň tak, abych ze sebe mohla vydat hlásku. "Jenže já nebudu mít možnost dělat, co umím, a to je pilotování lokálních nákladních lodí. Moje odpověď zní ne."

Vypnula jsem terminál a odrazila se k novému skoku. Potom jsem zapnula zvonkohru elektrobalzámu a zobla si antistresovou pilulku, protože jsem potřebovala čistou hlavu.

Ripotee ležel natažený na parapetu průzoru a průhybem těla kopíroval jeho tvar. Jedna tlapka mu visela dolů. Rád si udržoval odstup, když jsem byla rozčilená. Sledoval mne svými pozornými, nečitelnými safírovými očima. Bud' zjistil, že nemůže, nebo se rozhodl, že se nebude učit používat obličejové svaly k napodobování lidských výrazů. Nedokázala jsem odhalit, co se pod tou maskou s tupým čumáčkem skrývá.

"Co vis o Novém Nigeru, Ripotee?" zeptala jsem se.

Začal kroutit a švihat ocasem. Nikdy to nedokázal ovládnout. Něco ho rozrušilo.

"Džungle," prohlásil. "Vysoké stromy, popínává vegetace, hustý podrost. Příjemné pachy, země, výměšky a růst. Nějako tady."

"Máš ponorkovou nemoc," usadila jsem ho. V tu chvíli jsem už zadávala rychlý, ale nepřímý kurs na Singlet, hlavní přístav Nového Nigeru. "Copak, myši tě už nebaví?"

Chtěla jsem ho pohladit po hlavě, ale ucukl. Neřekl, abych to nedělala, i když mohl. Občas mu dělalo radost, když mi mohl ukázat, jak je ten lidský vynález, řeč, vlastně nadbytečný. Pobýval ve vesmíru už dost dlouho. Časem si vypěstoval stejnou podrážděnost jako každý jiný - jako já.

Autopilot v plné rychlosti přešel na divoce proměnlivý kurs. Pevně jsem se připoutala a přes řev motorů jsem ukázala Ripoteemu, aby také vklouzl do svých postrojů. Zkusila jsem zapnout tlumiče, ale knoflík se zasekl; jízda bude tvrdá. Bylo mi to jedno. Bob byl blízko. Kdyby se pokusil dostat Vejcožera teď, riskoval by, že se srazíme a zabije se, pokud bychom se nezabili všichni.

Prudké změny kursu provázely rány a třesk. Raději jsem visela pohledem na Ripoteem, abych nemusela sledovat důkazy neskutečného přepínání, poškozová-

ní a bezprostředního zániku číselníků, jichž byly stěny plné. Ležel rozplácly v pelíšku popruhů připevněných k polstrovanému výklenku nad vnitřními monitory a tlapky měl zapletené do vláken. Byl to siamský kocour, vespod plavý a nahoře žlutočerveně hnědý, s náznakem proužků na horní části noh, na tvářích a na čele. Měl v sobě krev z ulice, takže byl ušetřen degenerační zhýčkaností a neuróz. Doufala jsem, že kvůli mojí půtce s Netchkayem neskončí špatně.

Jsem rozený pilot, ale zase ne takový, kterým se říká ovčáci a kteří si libují v kosmické samotě. Dobrou nákladní loď na krátkých trasách zvládne jediný pilot, který díky tomu může vzít víc nákladu. A já se nerada s někým tísním. Proto jsem si místo lidského parťáka vzala Ripoteeho.

Dostala jsem ho darem, když byl ještě kotě, a spolu s ním jsem dostala poukaz na kúru u Tik Taků, kde pomocí sumových infekcí provádějí mutace zvyšující zvířatům inteligenci - pokud se polidštění jejich mozků skutečně dá považovat za krok tímto směrem. Když se zbavil sumové horečky, vládl dobrou slovní zásobou a talentem být velice protivný při prosazování své nezávislosti.

Ale i v té nejhorší náladě byl přesně tou společností, kterou jsem potřebovala, připomínkou, že kromě třpytivé sterility kosmu a jeho hvězd existuje taky něco jiného. Ono toho zas tolik nebylo. Objev skutečně inteligentního mimozemského života nás teprve čekal. Těch několik pozemských zvířat, která přežila dobu naftovou, pro nás mělo o to větší význam - alespoň pro ty, kterým takové věci něco říkaly.

Loď prudce poskočila a otočila se do nového kursu. Popruhy se mi zařizly do kůže. Vzpomněla jsem si, jak jsem se jednou, po šarvátce s nějakými hrdými usedlíky na La Cloue, Ripoteeho zeptala: "Nechceš jiné jméno? Možná se ti 'Ripotee' nelíbí." Říkala jsem si, že se mu třeba špatně vyslovuje, protože mu 't' dělalo potíže.

"Mně to nevadí, já to říkat nemusím," prohlásil. "Stačí, když řeknu 'já' a mluvím v první osobě. Ripotee stejně není moje jméno; je to jen jméno, které jsi mi dala ty."

Až později mne napadlo, že toto hrdé prohlášení možná nemaskovalo jméno, které pro sebe používal on sám, ale skutečnost, že kromě jména, které jsem mu dala já, žádné jiné neměl.

Nadechnout se, abych nepřestala myslet, mi teď dělalo obrovské potíže a blahopřála jsem si, že jsem k snídani neměla nic víc než tu kávovou náhražku.

Při další prudké otočce jsem ucítila pach kazícího se suma. Zřejmě se poškodilo zapečetění nákladu a bůhvíco ještě. Ripotee z ničeho nic zanaříkal - doufala jsem, že strachem, ne bolestí. Teď jsem držela oči zavřené. Kdyby ho to vytřepalo z postroje, mohl se zabít nárazem o stěnu. A já jakbysmet, kdybych se mu pokusila jít na pomoc.

Nikdo z nás ani nikdo z Ripoteeho 'tvůrců' z Tik Taku nevěděl, jakého věku se může dožít. Táhlo mu na osmý rok života, první mezník. Domácí kočka, která ho bez potíží přežije, má obvykle šanci na dalších sedm, osm let života. Konkrétně on neměl ponětí, jestli mu sumová infekce, kterou prodělal, ke zvýšené inteligenci nadělila také lidskou délku života, a pokud ano, jestli fyzická schránka drobného zvířete, kterou je obdařen, tak nadměrné používání vydrží. Jedno ale bylo jisté: jestli tohle otloukání bude trvat dlouho, bude stejně umlácený, jako by byl každý lidský pilot.

Dvakrát jsem ztratila vědomí. Potom se všechno uklidnilo a navedením přistávacích paprsků se automaticky vypnul pohon. Ve sluchátkách jsem uslyšela hlas zpívající nebyvalé zdobenou angličtinou - zvukným témbrem se vzletnými samohláskami, podobným Barnabášovu: "Přístav Singlet. Na palubu vaši loď se dostaví celní služba. Prosím, připravte se přijmout..."

Připravte se vzdát se - ale Bobovi nikdy.

Ripotee byl venku na Novém Nigeru jako první. Otevřela jsem přední průlez a vpustila do lodi skupinu lidí. Ripotee se protáhl kolem nich, s ocasem zdviženým do vzduchu. Tentokrát se nijak nezdržoval čenicháním, aby se rozhodl, zda mu stojí nebo nestojí za to vytáhnout paty z lodi. Obvykle je opatrný, jak kočky bývají, ale občas na něho přijdou divoké záchvaty zběsilé kuráže mající původ částečně v existenciální sobeckosti, částečně v kocourů povaze.

V postupu se zastavil jen proto, aby na hřbetě ruky, která po něm hmátla, zanechal tenkou červenou čárku - nepostřehnutelné seknutí prackou, výkřik oběti a Ripotee byl pryč, s břichem napjatým v extatickém oblouku maximálního úsilí nad přistávací plochou. V dostatečné vzdálenosti se zastavil, hravě zkroutil ocas, ohlédl se a pak několika skoky zmizel z očí za hromadou krabic a sudů.

Samozřejmě jsem za něho musela zaplatit karanténní pokutu. Velice je mrzelo, že přišli o organismy, které v sobě mohl přenášet a které by se daly využít při experimentech se sumou. Část pokuty se pak smazala díky jakýmsi prvotřídním červíkům, které ze mě vytáhli, památce na návštěvu puttských močálů.

Musela jsem vyplnit spoustu formulářů a zaplatit spoustu peněz za rady, jak je vyplnit a pokud možno se při tom vyvarovat chyb, které by se mohly prodrazdit. Stála jsem v kanceláři bezpečnostní služby, hlavu ještě rozčuchanou po jtvrdém letu, a psala.

Potom ke mně přistoupil jakýsi mladík a zatahal mne za rukáv. Měl dlouhý, úzký obličej, jako jelen. "Někdo s vámi chce mluvit, paní," řekl měkkou angličtinou s přízvukem. "Pojďte se mnou, prosím."

"Kdo?" vyhrkla jsem a okamžitě mě napadlo: sakra, Bob je tady, už mě dostal. Hrál jsem o čas. "Musím ještě vyplnit tyto formuláře..."

Podíval se na úředníka, který mi ty stohy papírů vrazil, a řekl: "Paní Helena zajistí, aby všechno bylo náležitě vyřízeno."

Úředník ke mně s úsměvem natáhl ruku a vzal si zpátky formuláře, které jsem držela pod rukou. "Nevěděl jsem, že kapitánka Stainwayová je přítelkyní paní Heleny. O loď si nedělejte starosti; kvůli šlichtě ji převezeme do naší mycí linky."

Následovala jsem svého průvodce chodbami a v jednom případě přes přistávací plochu zalitou slunečními paprsky. Napadlo mne, jestli ta paní Helena náhodou není ta slavná Helena, která z Nového Nigeru obchodovala už v dobách tety Juno: tvrdá konkurence.

Dorazili jsme do hangáru, v němž stála lokálka obklopená polorozbalenými žoky, krabicemi a rozsypaným ovocem. Aby se to ještě víc podobalo dvoru někde na statku, pletly se pasažérům mezi nohama slepice (afričtí dopravci vám převezou všechno). A pasažéři se tím vším prodírali, pokřikovali a rozhlíželi se kolem, nejspíš pátrali po svých zavazadlech promícháných s chaoticky vyloženým nákladem. Všichni v davu, rozčuchaném a rozehřátém vlastním hlukem a vzrušením, byli černé pleti, s výjimkou jednoho vyzáblého, nápadně holohlavého bělocha v ušpiněném bílém sáří kompletářského misio-náře, který nad tím vším povzneseně stál.

Prodírala jsem se za svým průvodcem a snažila se neohrnovat nos. Koneckonců jsem neměla větší šanci na pořádnou koupel a převléknutí do nových šatů než tito lidičkové. Musím přiznat, že jsem z té lidské tlačnice a strkanice byla nervózní. Bylo jich hrozně moc a já žila dlouhou dobu bez lidské společnosti.

Z ničeho nic propukla hádka. Drobná žena v dlouhých růžových šatech, která mi vyšla vstříc, se musela přes rameno ostře obořit na jakéhosi muže, který se ji úpěnlivě snažil zastavit. "Podívej, bratráčku, to kvůli tobě jsem prodala část nákladu pod cenou v Lagos Portu, abych mohla vzít na palubu tohle. Překvapuje mě, žeš nechtěl, abych vyhodila kosti svých přímých předků, jen abys ty mohl přivést celou svou rodinu! Zaplatíš mi ušlé zisky, nebo budeš moc litovat! Projednej to s mým tajemníkem."

Otočila se k mně. Stála rozkročena na holých, silných nohou, s rukou, ověšenou mnoha náramky, opřenou v bok. Hustou, elastickou kšticí šedivých vlasů měla sestříhanou a vyčesanou do přehnané pěšinky, takže to vypadalo, jako by na hlavě měla dva strmé pahorky. Zaklonila hlavu a podívala se na mne přes široký, zahnutý, důstojný nos.

"Dee Stainwayová. Tetě Juno nejste vůbec podobná."

"Dávám přednost otcově straně."

"To je dobře," řekla. "Juno měla s přibývajícím věkem sklony „tloustnout. Zнала jsem ji dobře. Jsem Helena Nwanyeruwa, ředitelka dopravní společnosti Nebe nikdy nezklame, s.r.o. G? tady děláte a proč hned za vámi přistál Bob Netchkay a začal celníkům mávat pod nosem nějakými papíry?"

A bylo to venku. Trochu mne to vyvedlo z rovnováhy. Většina obchodníků má ve zvyku jít na věc oklikou, aby si nejdřív zmapovali všechny oběžné dráhy a teprve potom nastolili jasný kurs. Nervózně jsem se rozhlédla po soustředěných tvářích kolem nás. "Chce mne připravit o loď," přiznala jsem.

Helena se ušklíbla. "A má papíry. To znamená, že zákony jsou na jeho straně."

"Raději bych tu loď prodala vám, ještě než dostane příležitost, aby na mě ty papíry vytáhl."

"Jakou loď?"

"Obyčejnou ne. Sealyhamského Vejcožera."

V očích se jí nápadně zalesklo. "Potom jsem udělala dobře, když jsem se s několika zdejšími přáteli domluvila, aby Boba Netchkaye provedli dlouhatánským bludištěm byrokratických kliček. Kdybyste jen věděla, kolikrát jsem se snažila Juno přesvědčit, aby mi nějakou svou loď prodala..." Změřila si mne od hlavy k patě a zamračila se. "Nemám zájem bavit se o tom nad Netchkayovými papíry; to znamená, že vás musíme schovat. Hej!" Svižnou mateřštinou oslovila jednoho člena svého doprovodu, který nás vzápětí spěšně opustil.

Helena se dívala, jak asistent zapředl živý rozhovor s kompletářem. "Vidíte toho misionáře?" poznamenala. "Jak mává rukama, žvaní, rozčiluje se, jako by byl zpátky doma a ne na cizí planetě. Někteří z těchto bílých kněží se snaží zneužívat svého postavení, jako by si mysleli, že kolem nich je pořád ještě Afrika devatenáctého století. Vida, zdá se, že se na něčem domluvili. Tak, a teď mi o té lodi něco řekněte."

Pustila jsem se do vyprávění. Někdy během druhého odstavce jsem cítila, jak mi někdo chytá a vzápětí zvedá nejdřív jednu a pak i druhou nohu, jako bych byla kůň, který dostává nové podkovy. Podívala jsem se dolů. Obratně mi stáhli kosmické boty. Ještě než jsem stačila něco namítnout, navlékali na mne jakýsi páchnoucí oděv, v němž jsem s nepříjemnými pocity poznala metry a metry špinavého sáří, které měl na sebe kompletář. Ten zmizel, jako by se do země propadl.

"Obchod," prohlásila nevzrušeně Helena a upravila mi záhyb improvizované tógy, aby byl u pasu jaksepatří nabraný.

"Cože? Moje magnetboty za tyhle hadry? To nemyslíte vážně!"

Kosmické boty - říkáme jim magnetboty - jsou neocenitelné při chození po kovových stěnách a dalších podobných činnostech.

"Tak jednoduché to není, ale v podstatě ano," řekla. "Tvrdil, že za své sáří nechce nic jiného než povolení, aby mohl kázat na tržištích, kde takové věci vidíme neradi. Známe úředníka, který už dlouho shání na střechu svého vznášedla jistý emblém a povolení k veřejnému kázání by za něj určitě dal. A já mám v rodině mladíka, který má ten populární kovový emblém připevněný na vzdušných sáních."

"A je ochotný ho vyměnit za moje magnetboty," dořekla jsem za ni. "Ale jak jste to mohla tak rychle domluvit?"

"Jsem přece obchodník, ne?" odvětila Helena. "Teta vám nikdy nekladla na srdce, že se nemá starším skákat do řeči uprostřed věty?"

"Promiňte," řekla jsem potichu. Pak mne zamrzelo, že jsem se nechala tak snadno pokořit a vzpurně jsem dodala: "Ale nehodlám si kvůli té pitomé maškarádě ostříhat hlavu dohola jako kompletář." V kosmu raději chodím holohlavá, než bych se pachtěla se sítkami na vlasy, tužidly a čepicemi, aby mi dlouhé vlasy ve stavu beztlíže nepadaly do očí. Před přistáním si vlasy vždycky nechám dorůst.

Helena pokrčila rameny. Potom se otočila ke svým asistentům, tleskla a vykřikla: "Copak se tady nenajde auto, které by cestující odvezlo do města?"

Cestující popadli svá zavazadla a nechali se nasměrovat ke starému benzinovému nákladňáku zaparkovanému venku. Vše nasvědčovalo tomu, že dopravní společnost Nebe nikdy nezklame se nebrání ani velice drobným zásilkám. Všude kolem bylo stále plno beden a pytlů. Po kratším či delším dohadování s Heleninými lidmi si je řidiči vzdušných saní nakládali a odváželi pryč.

Helena mne vzala za ruku a odvedla mne ke zvýšené nakládací rampě, odkud mohla ten exodus, pozorovat jako na dlani, a zároveň se mne mohla vyptávat na Sealyhamského Vejcožera. Věděla přesně, na co se zeptat: o konstrukci, provozních nákladech, kapacitě, doložené údržbě, oficiálních (a neoficiálních) letových záznamech. Když jsem jí řekla o dlouhých trasách, které ta malá loď absolvovala, bystře pokývala hlavou.

"Takže má Juniny úpravy - nechráněné, jestli mám správné informace. Dá se prohlédnout?"

"Ano."

"Vy sama technické podrobnosti těch úprav asi neznáte, že?"

"Nejsem technik, ale pilot," řekla jsem nevrle. "Je mi to trapné, ale nemám na takové věci hlavu."

Zeptala se mne, jak přišla loď ke svému jménu.

Pokrčila jsem rameny. "O Sealyhamu nic nevím, ale Vejcožer spadá do doby, kdy Kootenay Line měla loď ve tvaru vajec a stala se z toho velká móda. Juno nechtěla vyhazovat peníze za úpravy našich lodí, a tak jsme zůstali u chaotického, pavučino vitěho vzhledu a všechny loď jsme přejmenovali na Vejcožery."

Helena se usmála a přikývla. "Už si vzpomínám. Navrhla jsem jí tenkrát, aby pro své loď použila slogany, jak to děláme my tady. Asi víte, jak se jmenují moje loď: 'V zářící ruce boha', 'Není bohatství bez slz', 'Perla oceánské oblohy'. Mám sedmadvacet lodí." Ukázala na podlahu hangáru. "Vždyť vidíte, jak rychle můj náklad zmizel. Mám i sklad, ale jenom malý, a toto je můj jediný hangár. Moje zboží je neustále v pohybu a v tom pohybu je udržují moje loď. Z jamů ve sklepech nic nevzejde."

"Z jamů?" zeptala jsem se. Měla jsem pocit, jako by na mne šla horečka, pravděpodobně z protilátek, které jsem si vzala před přistáním.

"Jamy se musí zasadit do země," řekla netrpělivě Helena. "Ve Staré Africe. Tady jamy nerostou, musíme je dovážet. Ale to úsloví platí všude, a tak moje loď létají a moje zboží je v pohybu. Pojmenovala jsem loď ve stylu staré africké 'pidžin' na počest svých začátků - v nákladní přepravě, kterou provozovali předkové. Na každém nákladňáku byl nějaký takový slogan."

Moje osobní loď se jmenuje 'At' si mluví'. Chci tím říct, že je mi jedno, jak mě lidé pomlouvají. Důležité je, jak pro mne pracují."

Najednou zmlkla. Polekaně jsem obrátila zrak směrem, kterým se dívala. Ve dveřích, kterými jsem vešla, stál robot. Otáčel skenerem, aby zabral celý hangár, a citlivou paží osahával podlahu a veřeje.

Helena zuřivě zamávala na jedny nákladní sáně. Vznesly se a rozletěly se k nám. Zaťukala si na ucho - teprve v tu chvíli jsem si všimla, že tam má připnuté naslouchátko v podobě náušnice - a ostře řekla do mikrofonu na límci: "Po přistavu šmejdi čmuchací automaty. Proč si jich nikdo nevšiml, proč mi nikdo nic neřekl?"

Setřásla jsem ze sebe kouzlo její exotické autority a vzpomněla si na hrozící nebezpečí. A vzpomněla jsem si na Ripoteeho. "Měla jsem společníka, kocoura..."

"Bude si vás muset najít. Ty automaty jsou ze stainwayské vlajkové lodě."

Zoufale jsem se rozhlédla, jestli po Ripoteem nenajdu alespoň nějakou stopu. "Není nutné, abyste tady zůstala a zářídila, aby všechno proběhlo tak, jak by mělo?"

"Moji lidé to zvládnou. Sedněte si, ten čmuchal je otočený směrem k nám!"

Helena mne s udivující silou vyhodila na sáně za sebe. Sáně, které řídila silná dívka v zářivě modré pracovní blůze, se prudce otočily a rychle nás vyvezly ven do slunečního jasu.

Zamířili jsme ke shluku kopulí a věží opodál. Sáně klouzaly nad rozlehlými, strništi pokrytými poli mezi vysokými, nerovnými zelenými hradbami stromů s hustým podrostem, výběžky džungle, o nichž mluvil Ripotee. Další sáně letěly za námi a předháněly nás, většinou plně naložené.

"Kam jedeme?" zeptala jsem se.

"Na tržiště, kam jít."

Připomněla jsem si, že Helena je odvěký rival na světových trzích, a napadlo mne, že by mne také mohla dát pod zámek, dokud mne nebude moci s tučným ziskem prodat. Koutkem oka jsem sledovala, co dělá řidič, a koketovala s myšlenkou, že bych se vrhla po řízení a třeba se schovala na vlastní pěst v džungli, kdybych musela. Helena si toho zřejmě všimla, protože se rozesmála a popleskala mne po kolenu.

"Copak, ty moje bílá holčičko na útěku, co si tak prohlížíš? Že bys mne začínala podezírat? Že Netchkay vytáhne papíry, prohlásí, že máš kosmickou nemoc a potřebuješ chránit sama před sebou, protože proč jinak bys prchala před vlastní rodinou a hledala útočiště v domově obchodních konkurentů slavné Stainwayské dopravní? Myslíš si, že bych tě Bobovi Netchkayovi mohla prodat?"

Nesmysl! Tady jsem tvůj přítel, a nejenom kvůli Juno a jejímu vynálezu, který mne může udělat mnohem bohatší, než jsem; dokonce ani kvůli tomu, jaká byla Stainwayská dopravní na vrcholu slávy, kdy ty trpytivé, špičaté lodičky strčily do kapsy všechny slavné muže i s jejich velkými plány. Nejenom proto jsem tvůj přítel. Jsem jím proto, že tady ženy vědí, jak si navzájem pomáhat. Máme to v krvi, díky mnoha generacím, kdy ženy žily jako manželky jednoho muže. Předháněly se navzájem, jak jen to šlo, ale jakmile se manžel k jedné zachoval špatně, ostatní reptaly, dělaly se nemocnými a připalovaly mu jídlo, dokud se zase nezačal chovat hezky. Máme tu Boba Netchkaye, který se k tobě zachoval ošklivě. Zahraju si na spolumanželku a připálím Bobovi večeri tak, že na to dlouho nezapomene."

Proč nemohla stejný přístup zvolit moje sestra Nita?

"Ten chlap je hnida," konstatovala jsem polohlasně.

"Tomu říkám ten správný tón," pochválila mne Helena, "když misionář mluví o někom z jiné sekty." Vzápětí vážně, s neotřesitelnou sebedůvěrou dodala: "Pokud jde o Netchkaye, zkusím vymyslet, co s ním provést. Nejdřív mi ale povězte, s jakými očekáváními do toho jdete vy sama."

"Chci zpátky svou loď a trochu peněz, abych mohla začít létat." Náhlé vnuknutími přineslo na jazyk: "Moje magnetbóty měly mnohem větší cenu než tyhle svaťouškovské hadry, které mám na sobě. Musíte je do každého obchodu mezi námi započítat."

Tvářila se, jako by nic neslyšela, potom se předklonila a úsečně něco přikázala našemu řidiči. "Támhle je tržiště,"

řekla mi a ukázala na vysokou, průhlednou kopuli s přistávacími plošinami uchycenými po obvodu jako nějaká aureola na lysé hlavě.

Zamračila jsem se. "Chápu, že tam máte práci, ale k čemu je tržnice dobrá mně?"

"Netchkayovi automatictí čmuchalové se vám nemohou přilepit na paty. Roboti nemají do tržnice vstup povolen. Nejsou dost hbití, aby stačili davům, takže se pokaždé nechají někam zatlačit a ušlapat. Rozbijí se a potom tam sedí uprostřed cesty, sirénami přivolávají pomoc a přivádějí všechny k šílenství. Bílí misionáři nejsou tady na Novém Nigeru nic zvláštního. Jestli se na vás ti čmuchalové budou před tržnicí vypytávat lidi, kteří vycházejí ven, nic se nedozví.

Sed'te klidně a mlčte, dokud nepřistaneme. Musím si poslechnout obchodní zprávy."

Zesílila hlasitost tlačítkového komunikátoru v náušnici a přestala si mne všimát. Zatímco jsme se blížili k budově tržnice, prohlížela jsem si ji. Nevypadala dost staře, aby mohla tetu Juno znát, ale nenapadlo mne o tom pochybovat. Zdálo se mi, že v ní vidím nepokojnost a strhující energii své tety. Helena byla velice ambiciózní a nechávala to na sobě znát, aby to všichni viděli. Dokonce jsem si u ní všimla téhož ostražitého, netrpělivého držení hlavy, které se s postupující krátkozrakostí začalo u tety Juno tak nápadně projevovat.

Vystřčila mne do pásového výťahu, který mne svezl na okraj nesmírného hemžení a vřavy v přečpané tržnici. Sama nasedla do minivznášedla, jež jí umožňovalo poletovat jako moucha z jednoho konce haly na druhý a dohlížet na obchodní transakce na jejích stáncích.

Zaujala jsem pozici tak hluboko v davu, kam jsem se s použitím loktů dokázala prodrat. Napravo ode mne tlustá žena nabízela papriky z Novi Nussbaumu; nalevo putovala kdákající kuřata ke kupujícím přes hlavy lidí v davu. Ženy s nákladem na hlavě se proplétaly mezi kupujícími a prodávajícími a v neurčitě vymezených uličkách mezi stánky pokřikovaly jedna na druhou.

Já jsem vykřikovala tirády, jaké by asi vnucoval ostatním kompletář: "Nebe Nového Nigeru je nebe Staré Země. Naše duše jsou střípky jedné velké skořápky, v níž je celý vesmír." A podobné nesmysly. Někteří lidé kolem se zastavovali: odhadem deset žen a dva muži s červenýma očima a opileckým houpavým postojem.

Žena, která prodávala papriky, znenadání zavřískla. V hemžení rozrušených trhovců jsem stačila zahlédnout jen to, jak do svého zboží tluče botou.

Vzápětí přisvištělo vznášedlo s Helenou. Popadla ječící ženu za ruku a něco jí ostře řekla do ucha. Žena zmlkla. Podařilo se mi protlačit se davem, který se mezitím začal rozcházet a hledat, kde se děje něco zajímavějšího.

"Slyšela jste to?" pošeptala mi rozčileně. "Tahle žena tvrdí, že mezi paprikami zahlédla nějaký pohyb, snad prý sladososku. Představte si to, sladososku přivezenou s mým nákladem až z Novi Nissbaumu!"

Trhovkyně sklopila oči a zamumlala: "Viděla sem to, veřej mi - ale nevím, jestli to byla sladósoska. Bylo to dlouhý jako to, čemu v Ibolandu říkají had, ale bylo to chlupatý a dělalo to fuj zvuky." Ohrnula rty, zamlaskala jazykem a zaskřípala zuby jako dítě, které se ještě nenaučilo jíst se zavřenými ústy. Byl to přesně ten zvuk, jaký vydává při jídle Ripotee.

Helena se do ženy znovu pustila a výhružně na ni zavrčela: "Jestli tady budeš šířit povídačky o tom, jak mi sladososky

vycucávají ovoce a zeleninu z Novi Nissbaumu, postarám se, abys už nikdy neprodávala nejenom pro mne, ale abys nenašla místo na žádném tržišti Nového Nigeru!"

Shýbla jsem se, po špičkách jsem obešla stánek kolem dokola a zkusila jsem volat Ripoteeho. Nebyla jsem dost zticha: několik přátelsky naladěných lidí od sousedního stánku se ke mně otočilo a spatřilo můj náboženský háv. Zřejmě si moje chování vyložili jako nějakou exotickou modlitbu, protože začali tleskat a vesele se ke mně přidali: "Ri-po tee! Ri-po-tee!" zpívali.

Helena mne pevně uchopila za zápěstí. "Co to děláte?"

"Ta trhovkyně určitě viděla moji kočku."

"A teď už se spousta lidí na tržišti naučila jméno vaší kočky vyslovovat. To je hloupé a neprospěje nám to. Netchkay je mazaný a já jsem se právě teď dozvěděla, že když zjistil, že sem nedostane své roboty, aby tě na tržišti našli, poslal místo toho tvou sestru Nitou Stainwayovou. Když uslyší jméno té kočky, pozná je a bude tě hledat. Proto musíme ihned pryč, i když kvůli tomu budu muset předčasně ukončit obchody, což se mi vůbec nelíbí."

Postřčila mne k sobě na vznášedlo, ale ještě chvíli s ním zůstala na místě a zahrnula trhovky ni strohými příkazy: "Odes ty papriky a napumpuj do nich vodu, aby se vzpamatovaly. Potom těm nesmyslům o sladososce nikdo neuvěří!" Vznesly jsme se nejkratší cestou k jedné střešní propusti.

"Paní Heleno, moje kočka..." ozvala jsem se.

"Ta vaše kočka mě přivede do blázince!" vykřikla, vylétla s námi zpátky na jednu z přistávacích plošin a hrubě mě nacpala do čekajícího městského aeročlunu. Byl to elegantní model s dřevěným interiérem a lesklým stříbrným kováním. Řídila sama. Střemhlavé pády, v nichž jsme se řítily oblohou, byly tak dravé, že nám ostatní aeročluny nervózně uhýbaly z cesty.

"Tak chcete mluvit o té své kočce nebo o tom, jak napálit Boba Netchkaye? Jestli máte zájem, já jsem připravena. Poslala jsem techniky, aby zkopírovali stainwayské úpravy podle vaší lodi. Až budou výkresy hotovy, ukážeme je Netchkayovi. Jestli chce, abychom je prodal i každému, kdo dělá do lokální přepravy, ať si vás zkusí dál pronásledovat. Jestli přistoupí na to, že vám dá pokoj, bude mít pouze jednoho konkurenta vybaveného tajemstvím, jak provozovat lodě na krátkých trasách stejně efektivně jako na dlouhých: mne."

Tlumeně se zasmála a proklouzla těsně kolem štíhlé věže, která před námi znenadání vyrostla. "Bude skřípat zubama, až si je rozemele na prášek a já - já budu ten, kdo ponese štafetu Stainwayské dopravní dál."

Pohlédla jsem dolů na bublinovité stavby, nad nimiž jsme přelétali, posázené nepříliš úspěšně přenesenými palmami, zhnědlými a povadlými. Město dole na mne působilo cize a v nikách Heleny Nwanyeruwy jsem si připadala osamělá a bezbranná.

Přistáli jsme na střeše pevné betonové stavby čtvercového půdorysu. Helena zavolala, aby někdo přišel čln zaparkovat a někdo další mne zavedl do pokoje. "Běžte tam, přichystala jsem vám překvapení," řekla vlídně. "Možná konečně přestanete oplakávat tu kočku a na večerní párty se budete bavit."

To překvapení byl Barnabáš, který seděl na posteli a uvítal mne širokým úsměvem. Nechal si na bradě narůst houštinu kudrnatých vousů a nechodil v kapitánské blůze, ale v hnědých manšestrákách a zelenočerné županovi té košili.

"Barnabáši!" vykřikla jsem. "Kde ses u všech všudy..."

"Tebe tady zná každý a já mám své styky. Nový Niger je tržiště kletet."

"Lepší styk mít než o něm jenom mluvit," řekla jsem a začala jsem ze sebe strhávat oděv. Zapomněla jsem, že v novonigerijské angličtině takový elektrizující výraz existuje. Teď mě dostal. Byla jsem najednou tak nadřžená, že jsem div nešilhala.

V kosmu zapomínám. Většina z nás to tak dělá, ale nijak nám to nebrání při živo vat legendu o nezřízenosti pilotů, kteří si dělají dobře v beztížném stavu. Ve skutečnosti to tam není žádná sláva, možná kvůli stresu. Ale jakmile se člověk dotkne nohama země, ozve se to znovu, rychle a divoce.

Barnabáš měl dost duchapřítomnosti, aby vstal a šel zavřít dveře. Pochopil hned, co se děje, a oddal se tomu s takovou radostí a vervou, že mi div do očí nevrhly slzy. Nakonec jsem ho musela poprosit, aby přestal, protože mně to jeho bušení začalo působit bolest. Se smíchem se skulil vedle mne. "Promiň, ublížit jsem ti nechtěl, ale už dávno jsem to nedělal se ženskou ostříhanou na ježka!"

"Je to první věc, kterou jsem na Novém Nigeru dělala a která mi nepřipadala nenormální a cizí," řekla jsem. "Pojďme na to znovu, ale tentokrát budu nahoře já."

Později potichu vstoupil malý kluk, se sklopenýma očima nám přinesl osušky a znovu potichu vyšel. Dvě osušky.

Piloti bývají v takových věcech trochu pruderní: Jsou to~ pro nás koneckonců důležitější a vzácnější chvíle než pro vás, průměrné planetární zajíčky. "U vás nevíte, na co jsou servo-roboti?" zabručela jsem.

Barnabáš mne hladil po krku. "Máš krásnou šíji, úplně jako břicho hada. Ne, to je kompliment! Těch chlapečků si nevšímej - Helena zaměstnává mnoho dětí svých příbuzných. Je velice bohatá."

"Jak věděl, že jsme dva a potřebujeme osušky?"

"O tom, že jsem tady nahoře, ví každý, a co jiného muž se ženou dělají? Zapomínají, že jsem taky kapitán a že bych s tebou mohl chtít mluvit o práci. Pro zdejší lidi jsem obyčejný chlap, dobrý akorát tak pro zábavu a dělání dětí..."

Odpověděla jsem na jeho náhlý pohled, tázavý a znepokojený, zavrtěním hlavou. "Proboha, Barnabáši, to ne. Nacpala jsem se pilulkami proti všemu možnému, ještě než jsem vylezla z lodi. Jinak bych teď měla běhavku a nehnula se ze záchodu." Všichni piloti berou při přistání protilátky. Otěhotnět není nic jednoduchého, člověk si musí dát záležet.

"Mám už několik dětí," prohlásil Barnabáš. Byla v tom slyšet hořkost. "Bohužel, loď žádnou. Nepohodl jsem se se zaměstnavatelem." Trpce se usmál. "Štve mě, jak jsem dopadl. A co ty, Deedee? Slyšel jsem, že ti dělají potíže Bob Netchkay a tvoje sestra."

Dala jsem se do vysvětlování. Vesele se šklebil a vrtěl hlavou, jednou jako výraz odsouzení, jednou obdivně. "Už dávno jsem ti říkal, aby sis na něho dala pozor. Je chytrý a ctižádostivý. A s pomocí tvé sestry chce vybudovat obrovskou společnost, která bude moci konkurovat Číňanům."

"Je to hnida," řekla jsem. To slovo se mi zalíbilo. Barnabáš se rozesmál. "Ale ve sprše se hádat nebudeme."

Stáli jsme ve sprchovém koutě pod jemnou vodní tříští, která na nás tryskala ze stěn, a povídali si, drhli se kartáčem a houbou a vybírali vlasy z odpadu. Potom jsme se vytřeli do sucha, vrátili se na postel a zanedlouho jsme se museli jít umýt znovu.

"Nemůžeš se chvíli zdržet?" zeptala jsem se, když jsem mu hladila dlouhé svaly, které mu vystupovaly na zádech. "Je mi s tebou moc příjemně, Barnabáši."

"Mně s tebou taky," řekl. "Když si nemusím dělat hlavu, jestli z toho budou děti... Víš, tady mají rádi, když jsou muži

plodní." Pokrčil rameny a změnil téma. "Řekni mi něco o Ripoteem. Před chvilkou jsem na něho myslel. Stěžoval si, zeje to nechutné, co spolu děláme..."

"Myslím, že spíš žártil, než že by ho skutečně jímala hrůza, když nás viděl, přerostlé obry, jak se po sobě válíme. Zkoušela jsem mu na loď vzít kočku, ale nesnesl se s ní." Rozbrečela jsem se.

Barnabáš mě objímal a konejšivě mi broukal do kadeří dorůstajících vlasů. Bulila jsem, jak Ripotee utekl z lodi, než jsem stačila cokoli udělat. Ani protilátky jsem mu nepíchla. "Zase jednou dostal záchvat kuráže. Až na tržnici se mě držel, ale pak nevím - Helenu to nezajímá. Třeba už jí někdo řekl, že ho chytili a snědli. Podle toho, co jsem viděla, tady kromě lidí a kuřat nepřežije nic. Lidi se po chuti opravdového masa určitě můžou utlouct..."

"Kočičího ne, to je hrozné!" vybuchl Barnabáš.

Schoulili jsme se k sobě a povídali si o Ripoteem. Řekla jsem Barnabášovi, jak je to zvláštní, když vzpomínám na doby, kdy byl Ripotee jenom hloupá kočka, kterou jsem mohla odhánět, šimrat a okřikovat, jak to lidé dělají, aniž by o tom přemýšleli. Zlobila jsem ho, nadávala jsem mu, zvedala jsem ho k sobě a škrábala ho pod bradou, div blahem neomdlel.

Dnes už takové věci nedělám.

"Nenech se odradit," řekl Barnabáš. "Jenom hrdost mu brání, aby si sám lehl a nechal se šimrat pod bradou jako dřív, a byl by šťastný, kdybys ho převalila na záda a pošimrala ho sama."

Zavrtěla jsem hlavou. "Změnil se, co jsi ho viděl naposledy. Myslím, že moc čte. Když dnes leží a odpočívá, oči má přivřené a nedívá se na nic, vím, že nespí. Dnes přemýšlí. Jako člověk."

Barnabáš vstal a natáhl si šortky. "Je spokojenější než člověk. Kdyby byl jenom chlap, musel by si pořád stěžovat, že by si vystačil s kamarády, že přece potřebuje někoho, s kým by mohl popíjet, povídat si a hrát karty."

"Dnes odpoledne jsme určitě dokázali, že to tak není," prohlásila jsem samolibě.

Neusmál se. Pokrčil nos, znovu se posadil a vzal mne kolem ramen. "Ale tady se to říká. A věř mi, že novonigerské ženy se umí postarat, aby to sedělo. Vis, Dee, mohl jsem zdědit takové bohatství jako ty, jenže pradědeček byl až moc ambiciózní. Nechal se zlákat velkými kšefty v mezinárodním obchodu, tak jako spousta jiných v Nigérii. Cpal peníze do konjunktury v Evropě a v Americe. Stejně odhodlaně se dal "ha křesťanskou víru a držel si jenom jednu manželku.

Pak přišly války a nepřízeň počasí. Finančnictví šlo do háje a on s ním, stejně jako všichni ostatní/Nezbylo mu nic víc než zchátralá jámová farma v přelidněném, vyčerpaném koutě Ibolandu ve Východní oblasti. V Nigérii na tom tenkrát nikdo nebyl moc dobře, s výjimkou několika obchodnic,*které měly nákladňáky - říkalo se jim nákladňákové maminy - a těch, kteří chodili pěšky z trhu na trh a prodávali hřebeny, zápalky a cukr. Ti měli peníze, které mohli dát do kosmických letů.

A tak dnes trčí na planetě, kterou osídlili, a snažím se sám zbohatnout. A zkus si tipnout, kdo mi dělá šéfa, kdo mi dělá potíže a nepustí mě nahoru?"

"Žena," zkusila jsem hádat.

"Sestřenice Heleny." Vklouzl nohou do jednoho plastového sandálu. "Ostatní chlapi říkají, abych si to tak nebral, abych byl v klidu a raději se napil."

Nedokázala jsem s ním bez výhrad cítit. Znovu jsem slyšela ten zlostný, sebelítostný tón, a to se mi nelíbilo. "Tak se mi

zdá, že tyhle Novonigeřanky jsou těžký kalibr," zkusila jsem odlehčit atmosféru.

Z jeho odpovědi bylo slyšet závistivou pýchu. "V dávných dobách, kdy se matky tvých matek přivazovaly k vratům domů politiků, matky mých matek se navzájem burcovaly ke vzpouře proti plánu anglických kolonistů na sčítání žen a ocenění jejich majetku. Myslelo se, že to povede k jejich zvláštnímu zdanění, protože už tenkrát mělo hodně manželek farmy nebo obchodovalo na vlastní pěst. Rozpoutaly to, čemu se dodnes říká Ženská válka. Na různých místech země povstaly tisíce žen, aby Angličany jmenované náčelníky pochytily a srazily jim hřebínek - to se dělá tak, že se muž straší a pokojuje jedovatými, urážlivými popěvkami a ničí se jeho majetek. Zbořily několik veřejných budov. Celkem asi padesát žen úřady zastřelily a mnoho dalších bylo zraněno - tak se jich vláda bála. Žádná daň uvalena nebyla a v anglickém parlamentu se dlouze jednalo o tom, jak vlastně v Ibolandu vládnout.

Helena má jméno po ženě, která válku začala. Když k ní přišli na dvůr a chtěli, aby spočítala, kolik má koz a kolik dětí, rozkřikla se na úředníka, který to řekl: 'Tvou matku jste taky započítali?' a chytla ho pod krkem."

Věřila jsem tomu a řekla jsem to nahlas.

Barnabáš znovu vstal.

"Kam jdeš?" řekla jsem. "Když jsme si povídali, bylo to skoro jako za starých časů, kdy jsme spolu křížovali vesmír."

"Musím se jít připravit na tu párty. A ty bys měla taky. Helena Nwanyeruwa dnes pořádá slavnost na počest duše své pramatky, nákladácké maminy. Zámožná paní Helena si sem nechala v jedné lodi přivést její kosti; duše by určitě neměla odvahu protivit se jí a zůstat ve starém domově."

Sklonil se, položil mi obě ruce na ramena a upřeně se mi podíval do obličeje. "Je mi s tebou dobře, Deedee."

Vnější plochy domu byly nasvíceny, takže na zdmi obehnaném nádvoří bylo pro slavnost světla dost. Členové rodiny a hosté se procházeli rychlotrávou vypěstovanou pro dnešní večer za jedinou hodinu, aby se zakryla místa, kde byla plastová dlažba odstraněna.

Zahalená do kompletařského sán, tentokrát oblečeného, jak se patří, na holé tělo - nevdalo mi to, často se po lodi procházím nahá - promenádovala jsem s těmi nejdůležitějšími. Byla jsem rada, že jako od misionáře se ode mne neočekává, že se zapojím do tance. Byla jsem nervózní, nesmělá a připadala jsem si cize. Blížila jsem se k místu, kde seděla na rozměrné pohovce Helena, hned vedle svatyně, kterou si tam nechala zbudovat: betonového sloupu s nákladákem. Když jsem míjela řadu mužů a řadu žen, kteří tančili proti sobě, přidal se ke mně Barnabáš, který z řady mužů vystoupil. Jeho pleť se leskla potem. Chytil mne kolem pasu a zašeptal mi do ucha: "My dva si spolu zatančíme později, Deedee, soukromě."

Když jsme přišli k Heleně, poplácala plast vedle sebe a udělala místo pro mne, ale pro Barnabáše už ne. Přidal se k davu 'dvořanů' napravo od ní.

Helena na sobě měla africký oděv z trpytivé stříbrné látky a kus stejné látky měla ovázaný kolem hlavy do složitě tvarovaného turbanu. Dojem nedokázaly pokazit ani sandály z bílého plastu. Byla krásná; ti kolem ní, kteří stavěli na odív rozevlátou, viktoriánskou módu novoromantismu, mi vedle ní připadali nedorostlí a směšní.

Když jsem seděla vedle jejího šlachovitého, napjatého těla na materiálu, který se mi pomalu přizpůsoboval, měla jsem

pocit, že jsem pod ochranou její nespoutané energie. Ale smělost, s jakou si mne přede všemi posadila k sobě, mne vystavovala nebezpečí. Co kdyby tady Bob měl špehy? Nádvoří rozechvívalo dunění bubnů. Obrátila jsem do sebe sklenku, kterou mi podala. Chutnalo to jako limonáda přefiltrovaná přes flanel.

Zachvěla jsem se. "Heleno, co když - nepřítel uslyší bubny a přijde se na tvou párty podívat?"

Podívala se na mne koutkem oka a s bohorovnou přezíravostí řekla: "Žádný nepřítel nebyl zván."

Ostatní, kteří stáli kolem nás, si to opakovali a smáli se, jako by to byl bůhvíjaký vtip. Určitě má hlídací roboty, počítačové bezpečnostní systémy a další věci, pomyslela jsem si. Ale stejně jsem byla nervózní.

Barnabáš se k nám naklonil. "Přesto by zvýšená pozornost nebyla od věci, paní Heleno. S několika přáteli jsem vymyslel systém..."

Helena odložila svou sklenku a obrátila se k němu. "Ty si s takovými věcmi nemusíš dělat starosti, Barnabáši; nanejvýš se připleteš, kam nemáš. Jsi dobrý, silný mladý muž a paní Alicia mi řekla, že jsi její rodinu obdařil zdravým potomkem. Běž se napít z mých soukromých soudků, běžte i vy, přátelé. Běžte se bavit."

Barnabáš se otočil a proklestil si cestu davem směrem k tanečnickům - pak prudce změnil směr a zamířil zpátky k baru.

"Proč jste na něho tak přísná?" zeptala jsem se.

"Tihle chlapi si o sobě moc myslí, obzvlášť ti mladí, kteří se dostali do kosmu," odvětila Helena a sáhla si na nabídnutý tácek pro novou sklenku. "Začnou si myslet, že jejich tátové taky měli kolony nákladáků."

Všichni to přijali s jásotem. Helena byla v ráži, čerpala energii z bujaré nálady těch, kteří čerpali energii z ní. Mávla rukou a ukázala na mladíka v přední řadě chumlu ostatních, který se už hodnou chvíli střídavě díval na nás a zase jinam. Bránil se přátelům, kteří se ho snažili vystrčit před sebe.

"Vidíte toho mládence?" vypískla tak, že ji musel slyšet každý v blízkosti svatyně předků. "Běhá tam za tou dívenkou, mou Aničkou, která je ještě pomalu dítě, ale nenašel odvahu za mnou přijít a promluvit si o ní. A chlubit se tím, že jeho otec loví ve Staré Africe lvy oštěpem, přestože je jich tam míň než tady na Novém Nigeru." Sebrala ze země kamínek a hodila jím tak, aby jednu z všudypřítomných slepic zobajících zbytky kolem stolu s jídlem nezasáhla, ale vyplašila. "Podívejte, jaké tady máme lvy. Přesně takové, jaké loví otec toho mládence, přesně tak divoké!"

Alespoň něco povědomého - nápadník, který nevyhovuje matce. "Anna je jedna z vašich dcer?"

"Ne," odvětila hrdě Helena. "Jedna z mých manželek."

Nevěděla jsem, co na to mám říct. Helena se na mě vesele zazubila. Viditelně jí udělalo radost, jak na mne její slova zapůsobila.

"Mám spoustu manželek," dodala se zjevným uspokojením. "Mezi lvy odjakživa platilo, že žena, která je dost bohatá, aby uživila manželky, jich „může mít, kolik chce, a já jsem velice bohatá. Moje Anička si sama najde mládence, se kterým jí nějaký čas bude dobře. Žádný strach, v pravý čas mi z toho spojení dá dítě, které bude bratrem nebo sestrou dětí mého vlastního těla a mých ostatních manželek."

Láskyplně mne k sobě přivinula a zasmála se potlačovaným smíchem. "Přesně tak, jak vypadáte teď, tak ohromeně,

se tvářila vaše teta, když jsem si vzala svou první manželku. Dokonce jsem jí jednou řekla: 'Juno, měla bys mít dcery, které ti zpříjemní stáří a zdědí tvůj majetek. Udělej to jako já, určitě se dá najít způsob, jak si to běloch může zařídít.' Ale ona mi řekla: 'Já mám čas jenom na jedno dítě, a to je Stai-nwayská dopravní.' Potom se rozesmála, protože přesně tak se chvástají muži, aby jeden na druhého udělali dojem. Obě jsme věděly, že drobné obchodování bude kvést stále, ale hrdinní muži se svými velikášskými plány zalknou.

Já z drobného obchodování žiju a žiju spokojeně, jak vidíte. Vstupte do služeb mého štěstí. Jak se to říká v jednom našem africkém přísloví: když trhovkyni nejde zboží na odbyt, bylo by zbabělé utéct; měla by to zkusit s jiným zbožím.

Vzdejte se snů, že budete admirálkou obchodní flotily, a řekněte, že budete pracovat pro mou společnost, má statečná bílá pilotko."

Dívala jsem se na Barnabáše. Tancoval a ramena se mu vlnila, jako když se voda přelévá dlouhou nádobou, nejdřív k jednomu konci a potom k druhému. Vlastně tak trochu kymácivě. Když se pak otočil a nevsíml si mne, pochopila jsem, že mu oči nezatemňuje jenom taneční extáze. Byl opilý. Byla jsem sama mezi cizími lidmi.

Zavrtěla jsem hlavou.

"Jste moc tvrdohlavá," řekla Helena a rýpla mne loktem do boku. Ale netvářila se nespokojeně. Možná si myslela, že je to můj tah v nějaké složité obchodní hře, a schvalovala to. Kdybych se v takových věcech vyznala, nebyla bych tady a s Bobem. To, co mám ráda, není obchodování, ale pilotování. Helena mne neznala dost dobře, aby to pochopila. "Musíte udělat to, co vyhovuje vám, a neohlížet se, co řeknou ti kolem," dodala.

Najednou někdo vykřikl a dav se rozprchl. Jeden ze stolů s jídlem se poroučel k zemi a směrem k nám se s nářkem vyřítla jakási dívka. V první chvíli mne napadlo, že přišel Netchkay a někdo kvůli němu přišel k úhoně, a vyskočila jsem. Jenže hlavu jsem měla opojenou alkoholem, a tak mne nenapadlo nic, co udělat. Helena vykročila běžující dívce naproti.

"Ono to na nás promluvalo, duch vaší pramáti," blábolila dívka. Otočila hlavu a vytržštěnými očima se dívala přes rameno na převrácené trosky stolu s jídlem. "Servírovala jsem jídlo, jak jste mi uložila, paní Heleno, když najednou se odněkud zdola, pode mnou, ozval vysoký, tenký hlásek: 'Kousek bílého masa, na talíři a nakrájet na kousky, prosím.' Podívala jsem se do tmy u zdi a uviděla jsem oči jako do ruda rozpálené mince."

Nejistým krokem jsem si pospíšila k místu, kde už dva uklízeči roboty nasávaly spoušť do svých útrob a navzájem si začínaly překážet.

"Dostala jsem strach, paní," slyšela jsem dívku za svými zády. "Ten duch-to řekl ještě jednou, a tak jsem jídlo položila na zem, jenomže pak někdo prošel za mnou a ten duch vykřikl: 'Nešlapej mi na ocas!' A byl pryč. Marie si myslí, že to byla ona, kdo na něj stoupl - ach, paní Heleno, budeme s Marií prokleté?"

Odstrčila jsem jednoho z robotů stranou a začala jsem pátrat po žalostných, rozdrcených pozůstatcích Ripoteeho.

Našla jsem ale jenom nízkou, kulatou díru ve zdi, naprosto neznámého účelu. Zabušila jsem do nejbližšího robota, který zřejmě nabyl dojmu, že našel velký, příhodný hadr, a koncem sáří, který jsem táhla za sebou, pilně utíral nějakou omáčku.

"Co to je?" řekla jsem robotovi do mikrofonu a ukázala na díru. "Kam to vede?"

"Paní nebo pane, jedná se o otvor pro slepice," zaskřehotal robot. "Paní nebo pane, vpouští dovnitř slepice, které na noc hledají cestu do domu a vypouští."

"Stačí, stačí," zabrzdila jsem ho. Zatímco se mnou ten plechový pitomec rozmlouval, usoudil, že moje sáří je nenávratně ztraceno a začal je soukat do svého sudo vítěho těla jako smetí. Škubla jsem sebou.

Robot nesouhlasně zacvakal a odstíhl pozřenou část mého oděvu vnitřním nožem. Protlačila jsem se davem zpátky k Heleně, upravila si na sobě zbytky oděvu a potichu zaklela.

"...nepřipadá v úvahu, že by se můj prapředek vrátil jako *zvíře*" ohrazovala se hrozivým hlasem Helena. "Dobře si zapamatuj, Felicity, co ti teď řeknu. Koupila jsem tě od tvé matky jako nevěstu za dobrou cenu. Poslala jsem tě do školy, přijala jsem-tvé děti za vlastní. A teď si uvědom, co mi tady před hosty tvrdíš o mé pramáti."

Zavládlo mlčení. Prodrala jsem se tak blízko, abych uviděla, jak dívka znenadání padla na zem a přitiskla ruce k zemi vedle ramen jako někdo, kdo se zastavil v dolní poloze kliku.

Z davu se vydral spokojený povzdech, ale Helena si vztekle dupla a řekla: "Tady nejsme ve Staré Africe, nemusíš přede mnou padat na tvář. Stačí, když vstaneš a hezky mne požádáš o prominutí." Přesto se tvářila docela spokojeně.

Felicity se zvedla a šeptem se omluvila. Helena přistoupila ke mně, vzala mne za ruku a nahlas řekla: "Jestli to byl něčí předek, bude si muset najít potravu v domě svých pravých potomků." Potom pokračovala, ale už ne tak hlasitě: "Pod některými rozsypanými mísami se našly štěnice. Netchkay už určitě ví, že jsi tady. Musíte se uchýlit do misijního chrámu mimo Singlet, dokud nebudou moji technici s vaší lodí hotovi. Odjedete jedněmi z mých nákladních saní. Vyráží zítra dopoledne na okružní cestu po městech, ve kterých se konají trhy. Až se vrátíte..."

"Heleno, poslouchajte mě, nemůžu znovu zmizet, tak jako posledně. Moje kočka tady pořád někde je..."

"Ale no tak, kočka, kočka! Teď musíte myslet na obchod." Netrpělivě si pohrávala s naslouchátkem. "Myslíte si, že stačím sledovat všechno, co se tady děje? Musím se postarat o desítky manželek. A tohle je koneckonců jenom zvíře."

"Ripotee je přítel."

"Potom vám nezbyvá než doufat, že vašeho přítele nic nepotká. Teď běžte a odpočiňte si; zítra vás čeká dlouhá cesta."

Pak odešla a zařadila se doprostřed jedné řady tančících žen. Dívala jsem se, jak podupává nohama, točí se a pohazuje hlavou na různé doby složitého rytmu, pružná jako nějaká mladá dívka.

V noci mne přišel navštívit Barnabáš, ale ne proto, aby si ke mně vlezl do postele.

Uhnula jsem, aniž bych si svlékla *sáří*, navzdory hudbě a hlasům z nádvoří. Barnabáš mnou trásl, až jsem se probudila. V místnosti bylo šero a ticho, muselo to být někdy nad ránem. "Dee," zašeptal, "o Ripoteeho si nemusíš dělat starosti. Nechal jsem ho v bezpečí, u přítele, který ho našel. Venku."

Bylo z něj cítit alkohol, ale jinak působil jistě a bděle a za novinku, kterou mi přinesl, bych ho nejraději objala. Sešla jsem s ním ze schodů. Z jiného pokoje, který měl pootevřené dveře, někdo zašeptal. "Barnabáši?" Byl to ženský hlas a mne

v tu chvíli napadlo: vida, má u Heleny víc postelí, ve kterých může přespát, než jenom tu moji, není divu, že si tu může chodit, jak chce.

Přeběhla jsem s ním přes nádvoří. Musela jsem si držet lem oděvu, abych nezakopla. Když jsme vyšli z brány, proplul kolem nás tiše aerovůz a zastavil. Dveře se otevřely. V okamžiku, kdy jsem se shýbla, abych se podívala dovnitř, mi Barnabáš zezadu chytil obě ruce a strčil mě dovnitř, kde nečekal Ripotee, ale někdo úplně jiný. Snažila jsem se vykroutit, ale Barnabáš se nacpal vedle mne a tvrdě mne přimáčkl bokem a ramenem. Tou další osobou byla moje sestra Nita.

Ještě než jsem se stačila vzpamatovat z prvního šoku, vbodla mi do šíje tenkou jehlu. Dělá ze sebe ovečku, má smyslná sestřička, aleje pohotová. Pohotovější než já, protože jsem se v rozespalém omámení ani na okamžik nepozastavila nad tím, proč mi Barnabáš jednoduše nepřinesl Ripoteeho nahoru sám.

"...v té jehle bylo moc," říkal Barnabáš, jako by byl někde pod vodou. Cítila jsem dech na obou tvářích a z jedné strany v něm bylo cítit víno: Barnabáš. Seděla jsem vklíněna mezi ně. Napadlo mne, že protilátky, které jsem si vzala, možná účinek narkotika utlumily; doufala jsem v to. A doufala jsem, že Barnabáš, který už nějaký čas neměl praxi v přecházení z kosmu na pevnou zem, na působení protilátek zapomene.

"Ty ses s Dee nikdy nebral," řekla Nita. "Je silná jako robot, a já nechci riskovat." Zavrtěla se vedle mne, jak se snažila dostat k něčemu, co měla zastrčené v šatech, nepochybně další jehle.

"Jestli j í píchneš ještě jednu, jdu od toho," prohlásil odhodlaně Barnabáš. "Vrátím se k Heleně a všechno jí řeknu. Jasně jsme se s panem Netchkayem dohodli, že zdraví Dee nebude ohroženo."

Okamžik mrazivého napětí: výborně, jen tak dál, poperte se. Píchni mi ještě jednu, Nito, stálo by to za to, kdyby pak Barnabáš šel za Helenou, jak vyhrožoval.

Neudělala to a on také ne. Ucítila jsem prach, kouř a ještě něco - že by raketové palivo? Vůz se zastavil. Zůstala jsem bezvládně ležet uvnitř, dokud mne Barnabáš s hlasitým reptáním nevytáhl ven. Nita zůstala věrna zvolenému stylu a nechala pracovat Barnabášet koneckonců muž byl on. Posadil mne na nějaký kovový povrch. Měla jsem pocit, že jsem v uzavřeném prostoru. Vzduch byl prosycen nepřijemným pachem.

Barnabáš mě vzal za ruce a podložil mi je pod tvář, jako bych ležela a spala. Šeptal mi něco do ucha. Neposlouchala jsem ho, protože jsem věděla, co chce říct: že ho to mrzí, ale že se může do kosmu vrátit jako pilot jen tehdy, když bude pracovat pro cizince, jako je Netchkay; že to je jeho jediná šance. Že dohlédne na to, aby se mi nestalo nic hrozného. A tak dál.

Vlastně jsem mu to ani neměla za zlé. Bylo mi z toho špatně a soucítila jsem s ním. Neexistuje pilot, který by nechápal, jaké to je, sedět léta na planetě a vědět, že z pohodlného života měkne mozek, zatímco užitečné reflexy a znalosti se pomalu vytrácejí.

Nita byla jiný případ. Uvažovala jsem, jestli mě nenávidí a jestli mi nechce něco ošklivého udělat, dokud tam bezbranně ležím.

"Prosím, nechtě mne se sestrou o samotě, kapitáne," řekla. Barnabáš už se o další omluvy nepokoušel; slyšela jsem, jak se jeho tiché kroky vzdalují.

Nita se pomalu, s klidem uvelebila vedle mne. Neviděla jsem ji, ale věděla jsem, že v žádné jiné pozici by nevypadala víc neelegantně než v podřepu. Ucítila jsem na tváři horké kapky.

"Vypadáš hrozně," zaúpěla. "Oblečená jsi jako fanatik nějaké holohlavé sekty a páchneš jako nějaký divoch - věř mi, Dee, jsi jako šílená! Proč nám nechceš dovolit, abychom se o tebe postarali? Bob není špatný člověk. Vzal nám Stainwayskou dopravní, ale zachránil ji před krachem. Ani to mu nepřipočteš k dobru?"

Odmlčela se a zoufale popotáhla nosem. Měla jsem co dělat, abych se sama nerozbrečela. Jak měla ve zvyku, prakticky mi znemožňovala, abych ji nenáviděla. Nita jiným nikdy nic neusnadní, pouze sobě. Zradila mne bez výčitek, protože si namluvila, že dělá správnou věc.

"Doufám, že tady nejsou krysy," řekla nešťastně. "Ale promluvit jsem si s tebou musela. Až přijde Bob, bude to samy křik a nadávky, a z nikoho nevyjde rozumné slovo."

Schyluje se k válce. Nezávislí lokální přepravci už mají po krk toho, jak je čínští dálkoví přepravci ždímají, a Bob je konečně přesvědčil, aby přistoupili na plán, jak vzít čínskou dálkovou přepravu do amerických rukou. Znamená to, že teď na nějaký čas odzvoní lokálním nákladním kocábkám, které fungovaly na vlastní pěst, létaly si, jak se jim líbilo a prohlášovaly se za nezávislé - jako jsi to dělala ty. Bude to příliš nebezpečné. Každý se bude muset rozhodnout, na kterou stranu se dá. Jenže ty nemáš rozum. Dál se budeš protloukat sama v nějaké staré lodi, dokud tě my nebo druhá strana nerozstřílíme - a to já nemůžu připustit."

Pohládila mě po chmýří na hlavě, přitáhla mi sán, a tak ze mne udělala cudnější hromádku na podlaze. Vysmrkala se a pak rozčileně dodala: "Bob říká, že za to, co děláš, si stejně nic lepšího nezasloužíš. Škoda, že nepoznal tetu Juno, ten hrozný příklad, který nám dala - jako by každé děvče mohlo nebo dokonce mělo být jako ona! Sotva chtěla, aby ses nechala zabít, když ti loď odkazovala, ale nakonec to tak dopadne. Myslela si, že jsi stejná jako ona, tvrdá jako chlap."

Znovu popotáhla nosem. "O mně valné mínění neměla; jenže já jsem vždycky zůstala realistou."

Jistě, pokud realismus znamená jen tak plout životem a čekat, až přijde někdo, kdo si všimne, jak se dovedeš udělat hezká, a vezme břemeno tvého života na sebe. Málem jsem jí to řekla, ale pak jsem si znovu uvědomila, že nejlépe udělám, když budu dál předstírat, že jsem injekcí omámená víc, než skutečně jsem, protože jinak by mi píchla další. A tak zatímco jsem uvnitř hořela, Nita žvanila dál a po svém organizovala nejenom můj svěhlavý život, ale taky svěhlavý život tety Juno.

"Když se vrátíš nohama na zem a přenecháš strategická rozhodnutí Bobovi, mohl by z nás být skvělý tým, z tebe, Boba a mne. Bob je rozený vůdce. Půjde mu to dobře, uvidíš. Ale musíš do toho jít s námi, musíš přestat bojovat proti nám a létat si, kam se ti momentálně líbí. Vážně si občas myslím, že já jsem z nás ta starší a ty ta mladší."

Uvědomuješ si, že jsem si s tebou za více než čtyři standardní roky nemohla chvíli sednout a promluvit? Vsadím se, že sis toho ani nevšimla."

Takže si do mne nakonec přeci jenom píchla, i když jenom pocitem viny, jak to ovečky odjakživa dělají. Starší sestra jsem byla já, takže to všechno byla moje vina, ať už 'to' obnášelo cokoli.

KECY, vykřikla jsem v duchu. POMOZTE MI NĚKDO!

"Varuju tě, Dee. Jestli se nezměníš a dál budeš Bobovi házet klacky pod nohy, dám se na jeho stranu. Postaráme se, abys válku přečkala v bezpečí, někde hezky v klidu, v izolaci, pro vlastní dobro tak nadopovaná, že ti pilotní licenci už nikdy neobnoví. Na vždycky zůstaneš na zemi. Dee, prosím tě, uvažuj o tom. Teď už nejde jenom o to, co chceš ty a co chci já. Musíš být realistická."

Potom se sklonila a políbila mne, sestřička, která moc dobře věděla, co udělat, aby všechny moje obranné systémy začaly zvonit na poplach. Přisahám, že ten polibek byl upřímný.

Když vstala a odešla, byla jsem tak ráda, že jsem div nezačala rvát úlevou. Chvilí se nedělo nic. Ležela jsem tam, snažila se ohnout lenivé svaly a přemýšlela o tom, jaké to je být zamčená s vyhlídkami na to, že už nikdy nikam nepoletím, aby se Nita kvůli mně nemusela strachovat a abych nepřekážela Bobovi. Uvažovala jsem, jestli by se Barnabáš kál a šel říct Heleně, co se stalo; a co, pokud vůbec něco, by pro mne Helena byla ochotna nebo schopna udělat.

Pach v místnosti skutečně stál za to, obzvlášť poté, co jej přizdobila slabá štiplavost Barnabášova pachu a Nitiny parfémy. Později se přidal ještě jeden pach: u všech d'asů, zkažený kočičí dech!

"Ripotee!" Napínala jsem zrak. Účinky narkotika přestávaly působit. Trochu světla tam být muselo, protože ani ne stopu od mého obličejce se leskly Ripoteeho oči. Přesně jak to říkala Felicity: dvě do ruda rozžhavené mince. Nedokázala jsem k němu natáhnout ruku a on neudělal nic, aby přišel blíž. "Stalo se ti něco?" vykřikla jsem.

"Kromě toho, že mám hlad, mni nechybí nic. Na tom tvém večírku mi kdosi dupnul na ocas dřív, než jsem si stačil opatřit něco k snědku, a tady není nic - myši mi uklidili zároveň se šlichtou."

Jak příjemné bylo slyšet jeho hlas - místo Nitiných medových tónů, věštících mou zkázu. Zkusila jsem se posadit. Moje ruka nahmatala na stěně vedle mne řadu nýtů.

"Kde to jsme? Kde mě Bob nechal zahanout?"

"Jsme v nákladové komoře Sealyhamského Vejcožera," řekl Ripotee.

"Do prdele," uklouzlo mi. Teď už jsem ten pach poznala: zkažená suma a čisticí enzymy. Takže Bob měl Vejcožera, měl mne a teď měl i Ripoteeho. Najednou jsem si připadala strašně hloupá, k smrti unavená a trochu zahanbená.

"Bob je pryč," rozhovořil se Ripotee. "Včera v noci s vlajkovou lodí někam odletěl. Teď se snaží koupit povolení, aby mohl odletět i s Vejcožerem, přestože očista oficiálně ještě neskončila." Zlobil se. Ocasem neustále švihal do podlahy.

Rozčilovalo mne, že on mne ve tmě vidí a já jeho ne. Seděla jsem tam jako slepá a opírala se o zeď. "Jak bylo v džungli, Ripotee?" zeptala jsem se.

"Horko," řekl. "Samá houština a plno brouků. Někteří se mi nastěhovali do uší. Jsou z tebe cítit nějaké léky."

"Dali mi něco na omámení. Už to skoro neúčinkuje." Slyšela jsem, jak ocasem mlátí do podlahy a do stěn, a jak jeho dráčky při chůzi tiše ťukají. "Proč jsi utekl? Hrozně jsem se o tebe bála."

"Chtěl jsem být v džungli sám, jako bývaly šelmy na Staré Zemi. Bylo tam smutno. Kromě slepic tam nikdo nebyl. Naštval jsem se, a když jsem dostal hlad, několik jsem jich sežral. Lidi mě pak honili." Několikrát prudce zakašlal. Znovu jsem nezřetelně spatřila červené kotoučky jeho očí.

"Byl jsem rád, že tu přistaneme, ale nic tady pro mě není. Ani pro tebe."

"Vlastně mi ve skutečnosti šlo hlavně o boj," dodal rozrušeně, "najít kočku, se kterou bych se mohl porvat." To byla pevná půda. Věděla jsem, jak rád si to při každém přistání chodí rozdat s jinými kocoury a domů se pak vrací zakrvácený, kulhající, se zvýšeným adrenalinem. Myslím, že se mu líbila pudová rychlost, síla a divokost takového souboje, kdy se nedalo ani přemýšlet, natož pak mluvit. Což bylo v rozporu s jeho posledními slovy na adresu džungle, jenže Ripotee je schopen chtít dvě protichůdné věci najednou úplně stejně jako já.

"Prostě jsi nesnesla pomyšlení, že jsem tam šel na vlastní pěst," prskal. "Bála ses, že zdivočím nebo něco takového - ryba puštěná do vody odplave pryč a zapomene, a ty sis myslila, že to udělám i já. Piš si, že už v dobách, kdy jsem měl jenom obyčejný kočičí mozek, jsem ho měl dost velký, abych něco takového neudělal!"

"Dělala jsem si o tebe starosti," zaječela jsem.

"Chudáček Ripotee, hlupáček Ripotee, vždyť on se o sebe sám nedovede postarat!" Znovu začal přecházet sem a tam. "Jeho předkové byli vládci džungle, ale on potřebuje, aby ho chránil a staral se o něj křehký, zranitelný člověk! Najdi si nějakého pracháče a vezmi si ho, abys mohla pověsit létání do kosmu na hřebík a mohla se o něho starat!"

"No tak, Ripotee..."

"Nic mi neříkej!" Jeho rozrušený hlas plynule vyšplhal do nefalšovaného, staromódního siamského vřeštění.

Zavřeštění bylo slyšet až venku. Kryt průlezu se odklopil a vpustil dovnitř proud světla. Na pozadí venkovního odpoludne se rýsovala Bobova postava. Jakmile jsem tu vysokou, pevnou, pánovitou postavu spatřila, zaplavila mne vlna energie. Přesně to jsem potřebovala, abych se psychicky připravila náboj.

"Jestlipak to není hlas mluvící kočky," řekl. "Ten protivný, nepřírozený hlas bych poznal kdekoli. Nita si dělá starosti kvůli té injekci, kterou ti píchla, ale jestli si můžeš vyprávět o myších s tím vylepšeným ohřívačem klína, budeš asi v pořádku."

Vypadalo to, že přišel sám, ale zdálo se mi, že jsem venku zaslechla hlasy. Nebo že by to bylo jenom kdákání všudypřítomných novonigerských slepic?

Moje myšlenky byly tak jasné, že si je přečetl jako v knize. "Přišel jsem s přáteli. A tvoji přátelé jsou tady vlastně taky. Věř mi, nelhal bych ti, ale proti listinám obchodní federace nemůžou pro cizince udělat vůbec nic - nanejvýš klást překáž-

ky a rozčilovat mě. Až tvoji přátelé možnosti obstrukcí a mrzutostí vyčerpají, budou moji přátelé moci přijít sem, odkud už mi neutečeš, a budou mi svědky, kteří tě v případě potřeby i přidrží, až ti budu listiny předkládat."

Jedno bylo jisté., Dokud jsou moji přátelé venku a já jsem zavřená tady, nemohou mi pomoci.

"Jdi se vycpat," *vzkázala* jsem mu. Zoufale jsem šmátrala rukama po podlaze a hledala něco, cokoli, co bych mohla použít jako zbraň. Jediné, co jsem měla, bylo kompletařské sán. Proto jsem si je stáhla a s látkou v rukou jsem zůstala klečet. Odhadovala jsem, kolik toho Bob v tmavé komoře asi vidí.

Já jsem ho viděla docela dobře. Měl na sobě širokou hodnostářskou pelerínu, jaké jsou oblíbené ve vyšších kruzích federace. Dovedou zamaskovat fakt, že mnozí členové pocházejí z planet, kde byla lidská podoba podrobena velice vážným umělým zásahům, aby se přizpůsobila cizímu prostředí. Bob nechával tu svou volně viset k podlaze, aby mohl každý vidět, že má krásnou, vzpřímenou, mužnou postavu. A také ji měl. Nita má vkus - pokud jde o vzhled.

Já mám pro změnu nos na pohromy. Právě díky jemu jsem se teď krčila nahá před svým nepřítelem a neměla nic než chumel zmačkaného plátna v pěstích a úplně prázdnou v hlavě.

Ripotee procupital kolem a otřel se Bobovi o kotník. *Zadržela* jsem dech. "Já ti musím něco říct, strýčku Bobe," spustil stydlivým hláskem, jako by mluvil dítě - tak, jak to po něm Bob odjakživa chtěl.

Bob si dřep, ale hlavu nechal vztyčenou, aby mne mohl sledovat. Nebyl zas tak hloupý, aby si zkusil Ripoteeho vzít. Sama jsem to prakticky nedělala, a když, tak teprve poté, co si o to řekl. Bob dřepěl ve dveřích, jednou rukou se opíral o podlahu a druhou měl zastrčenou za opasek. I v této pozici vypadal švihácky.

"Chtěl bych s tebou odejít, strýčku Bobe. Vezmeš mě s sebou, když ti řeknu tajemství? Tajemství o stainwayské úpravě."

Bob se ještě víc sklonil, čímž se jeho byronovské lokny přiblížily k Ripoteeho úzké tváři.

Ripotee udělal to, co dělá bojující kočka - vymrštil se zadními nohama tak vysoko, že v jednu chvíli stál na špičce nataženého ocasu, a sekl levou a pravou prackou tak rychle, že to ani vidět nebylo. Bob zařval a zvedl se, obě ruce přitisknuté na tvář. Ripotee mu proskočil mezi nohama a vystřelil průlezem ven.

Napjala jsem svůj oděv před sebou a vrhla jsem se za světlem. Boba, zamotaného do záhybů látky, jsem strhla k zemi s sebou. Bez ohledu na to, co si myslí Ripotee, nejsem žádný obr, ale nejsem ani žádná pápěrka. Přistála jsem na něm, koleno napřed.

Lidé se k nám seběhli a odtrhli nás od sebe. Mne postavili a snažili se mne zahalit. Někteří si asi mysleli, že Bob mě připravil o šaty s nějakými nepěknými úmysly, a poněkud je rozladilo, že mi to nijak očividně nevádí. Jak už jsem řekla, ve vesmíru poletuj u po lodi často nahá, takže jsem to nesla docela klidně.

Když ze sebe Bob dostal, že je v pořádku, že se očí nic nestalo, ulevilo se mi. Stačilo moci se bez zábran smát tomu, jak vypadal, když si tvář umazanou od krve utíral od krásně vyžívaných manžet.

"Má federální příkaz, aby váni byla pozastavena licence a znemožněn volný pohyb, dokud se nepodrobíte psychiatrickému vyšetření," informovala mne Helena. "Jelikož nejste zdejší občanem, příkaz má okamžitou platnost."

Bob setřásl třpytivé kapky na hromádku ušpiněné bílé látky, která mu ležela u nohou, a chňapl po papíru, který mu podával jeden z jeho nohledů.

Jako první jsem promluvila já: "Heleno, každá dívka musí být šťastná, když šiji vyvolíte za manželku. Vezmete si mne?"

Helena se vrhla po slepici, která se nám pletla pod nohama a hrabala v zemi. Ukousla jí hlavu, vyplivla ji, zvedla třepetající se mrtvolku do výšky a pokropila nás obě krví. Pak ptáka odhodila, vzala mne kolem pasu a nahlas vyhlásila: "Roberte Wilkie Netchkay Stainwayi - tak se podle těch listin jmenujete? - zvu vás i s celým doprovodem na dnešní večer do svého domu, abychom mohli oslavit sňatek, který jsem tady právě uzavřela s Dee Stainwayovou. Přišlo to náhle, ale tady na Novém Nigeru máme velice horkou krev a jednáme rychle. Samotnou mne překvapilo, že jsem se znovu oženila.

Pokud se týká vašich listin, na občanku Nového Nigeru uplatněny být nemohou. Jestli chcete, můžete zkusit štěstí u některého z místních soudů. Zjistíte, že tam pilně pracuje mnoho mých příbuzných. Stejně tak pracuje celá řada mých bratranců, sestřenic a dospělých dětí zde v přístavu Singlet, kde jste svou velkou loď v rozporu s předpisy včera zaparkoval."

"Zaparkoval v rozporu s předpisy?" utrl se Bob. "Vaši lidé mne nechali přistát i vzlétnout."

"Někdo udělal chybu," prohlásila korektně Helena. "Vaše vlajková loď byla pro naše zařízení příliš velká. Došlo k jistým škodám na majetku a několik dalších obchodníků nemohlo přistát, takže jim vznikla škoda. Obávám se, že velká pokuta vás nemine.

Jestli dnes večer nepřijdete, já i všichni moji pracovní příbuzní se budeme cítit velice uraženi," dodala. "Navíc byste přišli o dobrou nabídku, kterou vám připravujeme, abyste se na naší slavnosti cítili dobře."

Když jsme obcházeli, obklopeni houfem Helenina výřečného doprovodu, ohlédl¹ jsem se. Vejcožer stál na ploše, nově opancéřovaný a vybavený novou elektroinstalací, se všemi otvory otevřenými, aby dovnitř mohl vzduch. Stál tam i Bob a snažil se odstrčit Nitu, která se na něho věšela a naříkala.

A pak tam byl ještě Ripotee. Ťapkal za námi a ve vousech měl několik pírek.

Jako nevěsta jsem na svatební hostině neměla jinou povinnost než tančit. Helena se spolu s několika příbuznými znalými práva a obchodu posadila za stůl s Bobem, Nitou, hromadou papírů a záznamovým terminálem. Zatímco jednali, obsluha nosila na stůl podnosy s jídlem, především specialitu večera, orientální hádky na jamech. Hádky poskytla tarifní delegace z Rudé radosti. Bob mnoho nesnědl. Tvářil se, jako by všechno, co mu servírují, bylo připálené.

Tančila jsem s Ripoteem na ramenou a tančila jsem špatně. Vyvedli jsme z rytmu celou řadu tanečníků.

Naši hosté z vlajkové lodi se zvedli k odchodu poměrně záhy. Hostitelka a rozzářená nevěsta je osobně vyprovodili. Bob mne zpražil mrazivým pohledem nezakrváceného oka - dostalo se mu rychlého a prvotřídního ošetření, po škrábancích nebylo ani památky - a řekl: "Jestli někdy dostaneš rozum, Dee, doma tě všichni rádi uvidí."

Vysmála jsem se mu.

Sice nepatrně, ale trásl se - upřímně jsem doufala, že nefalšovaným vztekem. Když se otočil a začal Nitou odvádět v železném sevření s sebou, rozvzlykala se a vykřikla: "Dee, jak teď budeš žít? Moje sestra ze sebe udělala nahého divocha..."

Pokud jde o to, měla jsem na sobě šaty ozdobené zářivými vzory, které mi několik Heleniných mladších manželek naneslo na hrud', záda a zadek. Ale Nita mě asi pořád viděla tak, jak jsem se odpoledne vyhnula z lodě, nahou a potřísněnou krví.

Pomalů začali odcházet i další hosté. Pomohly jim k tomu Heleniny hlasité, smíchem doprovázené stesky, že dva večírky po sobě jsou na ni příliš.

Odtáhla si mě k dlouhému stolu, u kterého předtím hodovala s Bobem a Nitou. Ripotee mi seskočil z ramene.

"Jdu se projít. Tentokrát si o mě nemusíš dělat starosti. Sejdeme se ráno u té... díry pro slepice."

"Zařídím, aby ti tady nechali nějaké jídlo," zavolala za ním Helena. "Prosím tě, omez se na *studená* kuřata."

Potom se obrátila ke mně. "Tady máš doklady od lodi a dohodu o vyrovnání dluhu. Netchkay zaplatil pokutu tvou lodí, protože to byla jediná měna, kterou byl přístav ochoten přijmout. K tomu jsem vyjednala, že vlastnické doklady skončí v mých rukou - a teď ve tvých."

Dost mě to vyvedlo z míry. Uvědomila jsem si, že teď, když jsme to dokázali, Boba jsme napálili a já jsem si zachránila krk, nebude jednoduché jen tak přijmout záchranu z rukou starého obchodního rivala. Najednou jsem v beztak dost podivné situaci, do které jsem se sama dostala, začala hledat nějaký skrytý háček, nějakou léčku.

Do hloupého ticha - hloupého pro mne, protože Helena se vítězoslavně usmívala - se ozval hluk ze sousedního nádvoří, kde se zřejmě na odchodu mnozí hosté zastavili. Byl to zpěv a hlasitý smích.

"Berou si do parády Barnabáše," konstatovala se zalíbením Helena.

"Jestli chce pracovat pro Netchkaye, nech ho jít, Heleno. Zasloužil si to."

"Dostává zákusek, který si zasloužil!" zasmála se Helena. "Pro bělochy se hrozně pracuje. Kdysi jsem pracovala i pro tvou tetu Juno, na počítačových záznamech Stainwayské dopravní- aby se daly ukázat jistým úředníkům. Naučila jsem se od ní hodně, ale ona se ode mne nedozvěděla skoro nic, dokonce ani o mně. Dodnes si pamatuju, jak byla překvapená, když jsem odešla, abych si vybudovala vlastní flotilu! Nejspíš si myslela, že jí budu věrně sloužit celý život!"

Zhluboka jsem se nadechla. "Podívej, Heleno, ráda si nechám vyprávět o tetě Juno, ale takhle to mezi námi zůstat nemůže. Jako nevěstu sis mě nekoupila. Možná ti nedám žádné děti, které by rozhojnilly tvoji rodinu, a nikdy se nenaučím žít podle místních zvyklostí tak, aby mi to vyhovovalo, nebo abych ti mohla dělat čest..."

Helena zvrátila hlavu a rozeřvala se smíchy. Plácala mne po ruku, tiskla mne k sobě. "Ty jsi ale dítě!" halekala a z očí jí tryskaly slzy veselí. "Teď mě chvíli poslouchej, ty hloupá malá běloško. Ty si vážně myslíš, že takhle se u nás uzavírá manželství? Tady je manželství svazek rodin, který se připravuje dlouho dopředu. Když přijde nevěsta, nejdřív několik let pracuje v manželově domě, aby se jeho rodina přesvědčila, že za to stojí, aby si ji vzal. My nejsme impulzivní jako vy a neuzavíráme manželství slepičí krví! Ale je to přesně to, na co člověk jako Bob Netchkay rád skočí."

"To znamená, že nejsem...?"

"Ne, nejsi. Nejsem přece takový blázen, abych si brala cizince, ze kterého nekouká nic než potíže a nedorozumění na každém kroku."

"Ale v tom případě je to všechno ryzí dar," vyhrkla jsem a vstala od stolu. "To nemohu přijmout, Heleno - svou svobodu, svou loď..."

"Sedni si, sedni si," stáhla mne zpátky vedle sebe. "Zapomínáš, že jsou teď ještě výkresy stainwayských úprav, které pro

mne mají nemalou cenu. Kromě toho, vím o jistých dlužích, které vůči tvé tetě Juno mám, a podle toho jednám; a taky jde o to, že jsi žena a ne nějaký zakrslý plevel jako tvoje sestra; a chci přede všemi vypálit rybník Netchkayovi, svému konkurentovi.

Ale mohla bych taky říct, Dee, že doufám, že si tě zavážu právě tak akorát, abys zapoměla na svou pýchu - ne moc, jen trošičku - a aby pro mne jedna Stainwayová pilotovala svou loď vesmírem, který má raději než všechny planety."

Předklonila jsem se a udělala dnem své sklenky na plastovém stole mokré kroužky. Vybavila jsem si tetu Juno - ženu jako buclaté dynamo, s vlasy vyčesanými nahoru, aby vypadala vyšší, a hezkou, hezkou dokonce i poté, co jí ztloustl krk a pokazil jí souměrnou, drobnou bradu, a co se jí stářím začaly dělat skvrny na ruce. Přicupitala rovnou do hodiny praktického vyučování na internátní škole, kde jsem vyrůstala, zamrkala svými dlouhými řasami nad oslnivým úsměvem tak, že okouzila a usadila všechny učitele, a odvedla mne s sebou, protože věřila, že by se ze mne mohl stát pilot.

"Víš, sama nikdy nelétám," řekla polohlasně Helena. "Všechny obchody vedu odtud, z povrchu. V Ibolandu bylo tabu, aby žena vylezla výš, než muž nosí hlavu, říkalo se, že to přináší nemoci. Dnes už jsme statečnější a takových představ jsme se zbavily, bez problémů šplháme do horních pater vysokých domů a nic nám z toho není. Ale já jsem staromódní, a šplhat do temnoty mezi hvězdami mi nedělá dobře."

"Budu pro tebe létat," řekla jsem.

A od té doby to dělám. Občas si k 'rodině' na Nový Niger zaskočím na návštěvu. Někdy se divím, jak byl Ripotee bystrý, když odhadl hned, že by tam nedokázal žít ani jeden z nás. Ale neříkám mu nic; už tak si o sobě dost myslí.

Vilma Kadlečková, Jaroslav Mostecký, Ondřej Neff, František Novotný a Jiří W. Procházka

Skládanka

Když jsem přemýšlel, čím ozvláštnit toto číslo Ikarie, napadlo mě konečně uskutečnit něco, o čem jsem už delší dobu snil. Totiž podnítit vznik povídky, kterou by psalo štafetovým způsobem několik spisovatelů tak, že by nikdo netušil, jaké bude pokračování. Nápad nemám ze své hlavy Již ve 30. letech vznikly v Americe tímto způsobem dvě povídky, na nichž se podíleli autoři zvukových jmen (H. P. Lovecraft, H. Kuttner apod.), a od té doby ještě několik dalších. Pokud vím, v Cechách byla takto napsána jen dětská kniha Tajemství oranžové kočky vydaná roku 1968. Snad tento pokus, který je doslova Skládankou, zaujme i vás. Každý z autorů měl za úkol napsat cca 4 strojopisné strany a předat výsledek dál. Každý z nich svůj díl zvládl za dobu kratší než jeden týden. Každý z nich (vyjma posledního) ukončil svůj díl v polovině věty slůvkem "abych". Autoři v záhlaví jsou seřazeni abecedně. Nyní vám ještě neprozradíme, která část povídky je napsána kterým z nich. To je totiž úkol pro vás. Chcete-li si zasoutěžit o zajímavou cenu, napište nám, v jakém pořadí uvedení autoři tuto Skládanku psali!

-ia-

Useknutá noha robota, která až dosud nehybně ležela v otevřené krabici vyložené polystyrénovými ochrannými bloky, se najednou pohnula. Ne moc, jenom se jí zachvěly prsty, lesklé, článkované, vypadaly jako nasekané tělo ještěrky z titanového plechu. Ovšem i tento nepatrný pohyb stačil k tomu, aby se Viktor vylekal.

"Hrome," zaklel, "je v tom život!"

Bázlivě se dotkl kovového kolena. Noha nereagovala. Přitlačil. Zase nic.

Něco se mu zdálo, řekl si. Byl to nějaký omyl. Zvedl víko krabice a pečlivě ho zkoumal v naději, že objeví adresu výrobce. Ani na krabici, ani na víku však nic nenašel, žádný identifikační štítek, žádný čárový kód. V lepence mohl ovšem zbýt okem nepostřehnutelný čip.

Sebral ze země zmačkaný papír, ve kterém byla krabice zabalena. Ne, pošta se nespletla, adresa byla správná. Něco zvláštního ale přece jen Viktor našel - na papíru chyběla zpáteční adresa.

"Spoj mě s reklamním oddělením pošty," poručil telefonu. Díval se zaprášeným oknem do prostoru obytné šachty. Transportní koule v ní stoupaly a klesaly, pestrobarevné, ovšem značně omlácené a špinavé.

"Nemáte nárok na spojem, pane," odpověděl telefon po deseti vtečinách.

"Tak mě spoj s mou ženou Klárou."

"Uklidni se, drahousku, jistě jde o nějaký omyl," chlácholila ho Klára, když jí ne moc souvisle vyklopil, co se mu stalo. "Hynek si to taky myslí, vid', Hynku?"

Kamera telefonu zkrátila ohnisko objektivu, takže Viktor viděl i Hynka, který měl čtyřicetiprocentní podíl na manželství.

"Víš co, starouši? Přijď a proberem to společně. Já taky dostal zásilku," chechtal se Hynek. "Originál Fernet Stock! Přijď a podíváme se jí na zoubek."

Viktor neměl rád Hynka, ovšem ještě méně miloval záhady. Pokusil se krabici s nohou hodit do odpadové šachty, avšak krabice byla o pět centimetrů větší, než aby se do otvoru vešla. Selhaly i pokusy vytáhnout ji ven, vybalit ji, vyprostit z polystyrénových bloků. Viktor se nakonec vzdal, nasadil si protiprachovou masku a přivolal transportní kouli. Koule hlučně přirazila k průlezu a poklop se otevřel. Na prahu se Viktor otočil a viděl, jak se noha znovu hýbe, skoro slastně se ohýbá v koleni.

"Jedl K my ženě!" poručil Viktor vyděšeně. Počítač ho identifikoval a zjistil také, že Viktor nemá podíl na žádné jiné ženě, než Kláře. Ovšem počítače se nedovedou posmívat.

Viktor byl nervózní, avšak neklid z něho spadl, když vchod koule přilehl k přírubě Klářiny buňky. Poklop se otevřel a Viktor spěchal ven, do vzduchu plného vůně pudru a kolínské. A taky fernetu.

"Něco jste si zapomněl, pane," ozval se hlasový generátor transportní koule.

Viktor se ohlédl. Na zemi ležela amputovaná levá ruka robota.

"To není moje," řekl.

"Lituji, mýlíte se," řekla koule. Koberec se dal do pohybu a vysunul, či spíš prudce vyhodil ruku až do předsíně. Klára nesnáší, když se něco válí po zemi, uvědomil si Viktor a s odporem zvedl ruku. Zdálo se mu, že prsty na něho posměšně zakývaly.

Klára s Hynkem se na něho usmívali. Na stole stála otevřená láhev likéru a tři sklínky, dvě už byly naplň vypité, ta třetí čekala na něho.

Hynek se rozchechtal, když ho spatřil, jak tak stojí, třímaje ruku robota jako paraple. "Ty si už pleteš ruku a nohu!" halasil Hynek. "To, co držíš, je ruka, ne noha. Po nohou se chodí, noha vypadá takhle." Vyhrnul si nohavici a posměšně vytrčil nohu do výše, až nad desku stolu. To se vytahoval před Klárou, jak je fit. "Kdežto ruka, ta vypadá takhle." *

Sáhl pod stůl a vytáhl ruku, která vypadala úplně stejně jako ta, již Viktor třímal, až na to, že byla pravá. Na zápěstí měla provázkem připevněnou plastikovou cedulku s Viktorovým jménem.

Viktor přišel až ke stolu. Najednou cítil, že ruka, kterou držel, se dala do pohybu, také ona pravá ruka se pohnula, přetočila a dlaně se setkaly a prsty se sevřely. Oba muži se lekli, kovové ruce pustili a nechali je dopadnout na desku stolu. Láhev i skleničky se rozletěly. Jenže ruce dokázaly nemožné, nepředstavitelnou rychlostí sebou mrskly a pochyťaly jak láhev, tak i sklenky ve vzduchu a dokonce ještě stačily zachytit většinu rozstříknutého likéru.

"Vy jste strašpytlíci!" smála se Klára. "To mám ale manžele! Necháj se vylekat obyčejnou rukou nějakého mizerného robota."

"Dvěma rukama!" namítl Viktor. "Ta, co jsem přinesl, byla v kouli a předtím tam nebyla. Kde jsi ty přišel ke své ruce, Hynku?"

"To není moje ruka, to je tvoje ruka, tady je ta cedulka, mě do toho netahej, já s tím nechci nic mít společného."

"Kde jsi přišel k MÉ ruce?" houkl na něho Viktor.

"Byla v předsíni, hned u východu..." Hynek mu šermoval prstem před obličejem. "Hned jsem si všiml té cedulky s tvým jménem. Řekl jsem si, no vida, to je Viktorova nika, ta mu patří, ta mu náleží, kdepak, já s ní nemám nic společného!"

Ruce zatím postavily láhev a sklenky na stůl a samy ulehly na desku, velmi pomalu, ohleduplně, jako když se kočička uvelebí na pelišku. Hynek sáhl po skleničce.

"Nic takového. Tady se chlastat nebude. Nelíbíte se mi ani jeden, ani druhý," řekla Klára přísně. "Chováte se, jako kdybyste tu flašku už měli v sobě. Převrhli jste ji, vycibrali pití..."

"My?" hájil se Viktor.

"My přece jsme nic..."

"Žádné my přece, už jsem řekla, tady se pít nebude," trvala na svém Klára. Opatrně nalila obsah skleniček zpět do láhve, uzavřela ji, a odešla ke kuchyňské kombinaci, kde sklenky hodila do myčky. Potom otevřela dveře ledničky.

Za okny - v jejím bytě byly dvě - se náhle sešěřilo. Na transportních koulích se rozzářila poziční světla. Zato v bytě nefungovalo osvětlení, automatika nezařagovala. Klára po paměti nahmátla držadlo na dveřích lednice a otevřela ji.

Uvnitř byl trup robota i s hlavou. Žluté svítící oči potměšile pomrkávaly. "Viktore," promluvil robot, "přišel jsem, abych ti vzal duši," robotův baryton přešel do temného tónu.

Viktor strnul a nechápavě poulil oči na tu věc. Klára s Hynkem na tom nebyli o mnoho lépe. Ta tam byla atmosféra příjemného alkoholického dýchánku.

"Tak mi, k sakru, pomozte," houkl robot netrpělivě, když lidská trojice nejevila zájem hru na sochu ukončit, "už tak mi namrzly procesory."

"Kdes nechal mou nohu?" vyštěkl znovu na Viktora. To již seděl za stolem a nasazovaly se mu ruce.

"Cože mi to chcete vzít?" šeptl nesměle Viktor, který konečně našel řeč.

"Omlouvám se, nechci vzít, nejsem komunista," poté, co získal ruce, se s robotem udala téměř zázračná přeměna. Jeho tón byl hladký a příjemný, řeč skromná a zdvořilá. "Koupit, ano, koupit, to je to pravé slovo," zopakoval zálibně, "já jsem totiž obchodník, R. Fisto jméno mé," představil se zdvořile, "obchody všeho druhu a ve všech světech," dodal hrdě.

"Duši?" jako další zareagovala Klára a její pečlivě vytrhané obočí se vyklenulo vzhůru k vyšisované ofině slámově žlutých vlasů. "Tohle," s pohledem na Viktora pohrdavě sešpulila rty do karmínové prdelky, "tohle žádnou duši nemá."

"Duši vašeho manžela jste přece vy, madam," opáčil R. Fisto galantně, "a o tu mi jde," dořekl tvrdě a jeho žluté oči se dravě zaleskly.

"Hynku, vyhod' tu věc pryč!" zaječela Klára, "okamžitě tu odpornou věc vyhod'," hystericky opakovala a ukazovala prstem se zeleně nalakovaným nehtem na torzo robota pohodlně rozvalené v proudnicovém křesílku za kratší hranou stolu.

Objektivně posouzeno, na R. Fistu opravdu nebyl pěkný pohled. Kontrast mezi dokonale vyleštěným tělem, zřejmě vyrobeným z té nejvyšší kvality nerez oceli, a jeho neúplností, tedy faktem, že při vši té dokonalosti byl robot beznohým mrzákem, vyvolával hluboký pocit nepatřičnosti, a tedy i odporu. Bylo to ještě odpornější, než když přistihnete nějakého člověka, jak studuje maz ze svých uší, či přičichává ke špíně, kterou si vydloubl mezi prsty nohou.

"Můžete mi říci, co vlastně ode mne chcete koupit?" optal se stísněně Viktor a jeho knírek se nešťastně zachvěl.

"Podíl na vaší ženě," odušil robot nevzrušeně.

"To snad ne!" vykřikl v protestu svalovec Hynek.

"A proč ne?!" opáčil R. Fisto. "Vám do toho stejně nic není, vy se svými čtyřiceti procenty jste jen minoritním uživatelem, kdežto pan Viktor," žluté oční objektivy na osloveného povzbudivě zamrkaly, "to je něco jiného, se svými pětadesáti procenty kontroluje celou firmu," dořekl a Viktor si všiml, že při posledních slovech se objektivy chtivě zahleděly na Kláru.

"Viktore!!!" Klářin hlas vyjel do závratné výše nastartované cirkulárky, "přece té věci neprodáš naše manželství!"

Chaplinovský knírek na tváři osloveného se nervózně zachvěl, avšak Viktora, kterého už nouze naučila počítat do sta, zřejmě zaujalo něco jiného než citové problémy jeho ženy.

Také Hynek se věnoval té nezvyklé činnosti, které se říká přemýšlení, což bylo na jeho anaboly vykonat tváři chemického drsnáka až příliš patrné.

"Ale miláčku, o počtu manželů přece rozhoduješ ty," po chvíli se obrátil na Kláru s výsledkem svého úsilí. "A jenom oni si mohou mezi sebou odkupovat podíly."

"Blbče!" zasyčela Klára a její tvář nabyla výrazu, který u ní Hynek nikdy neviděl. Kdyby to nebyla Klára, dal by se ten výraz nazvat nejistotou.

"Vy máte těch pět chybějících procent, R. Fisto," konstatoval Viktor a tím i on zveřejnil plod svého úporného myšlení.

"Bingo," zakřivil se robot a kdyby měl uši, roztáhl by se jeho komunikátor až k nim. Nedávno připojenou rukou si zalovil na břicho, jako by si chtěl operovat slepé střevo, rozepnul diamagnetický šev v plastické nerez oceli a vyňal umolousaný kus tuhého papíru, jenž kdysi býval nápojovým lístkem baru "U rychlé trysky" (což hlásalo logo v záhlaví). Na rubu se rozbíhalo na všechny strany několik křivolakých, krvavých řádek, v nichž Viktor a Hynek rozpoznali písmo své ženy.

"Jistě pochopíte, že nechci dát podílový list našeho společného manželství z ruky," omlouval se robot, "ale mohu vám text promítnout."

Nad stolem, asi sedmdesát centimetrů před hlavou R. Fista a centrováno lahví Fernetu, vzplálo ohnivé faksimile z nápojového lístku:

Odstupuji pětiprocentní podíl na mém manželství držiteli tohoto listu. Zavazuji se, že podíl bude do měsíce krytý.

Podpis Klára K.

Řádky rudě zářily nad stolem, leč Viktor si s úlevou uvědomil, že úpis nebyl sepsán krví, ale pouze karmínovou rtěnkou jeho ženy. Také pochopil, proč asi před půlrokem se k němu Klára nečekaně na čtrnáct dní nastěhovala a za to na něm vymámila pět procent jeho podílu.

"Vítej na palubě," řekl v rozpacích Viktor. Konečně mít za spoluzeměla robota se může někdy hodit, pomyslel si, zapomínáje, že nový podílník ho chce vykoupit.

"Tak to teda ne!" vybuchl Hynek. Jeho zkušenosti s podílovým manželstvím zřejmě nebyly příliš velké. "Nezdá se ti, Kláro," obrátil se k ženě, mlčky zírající na planoucí křivolaké řádky, "že nám ... Viktorovi a mně," připojil, aby nebyla pochybnost, koho tím nám míní, "že nám máš něco vysvětlit?"

"Co mám vysvětlovat?!" zavřískla náhle k životu probuzená Klára. "Že jsem napřed založila manželství s předposraným chudákem, a pak s gorilou s kuřecím mozkiem?! Byla jsem švorc a ten opálený sympaták ze zalesňovacího úřadu," aniž by Viktorovi nebo Hynkovi poskytla možnost ohradit se; pálila slova s kadencí šestihlavňového kanónu Vulcan, "co taky nasával v ty putyce, za mě zátah cech. Copak jsem mohla tušit, že ten hajzl v mysliveckém prodává svůj podíl tyhle chodící hromadě nerezového plechu?"

Viktor chtěl připodotknout, že v tomto okamžiku je R. Fisto nechodící hromadou příslušného plechu, ale pak svoji poznámku rozumně spolkl.

"Já nic prodávat nechci," řekl místo toho robotovi, který mezitím svůj důkaz o spoluzemělství smazal.

"Ale Viktoro," R. Pistovi opět vesele blýskla žlutá světla objektivů, "vždyť ty ses ještě víc švorc, než byla Klára v tom baru. Podívej, za čtyřicet šest hodin,

osmnáct minut a dvacet sedm vteřin," jak robot mluvil, časový údaj, vyveden v modrých gotických číslicích, se začal postupně objevovat v prostoru nad stolem, "ti Telekom odpojí telefon a za padesát tři hodiny, čtyřicet devět minut a jedenáct vteřin," i tento údaj se vzápětí zhmotnil nad lahví Fernetu, "dostaneš padáka z toho svého kutlochu. Ty sice prodat nechceš, ale musíš," robotův baryton zaklokotal samým potěšením. "Viktore, i bez nohou jsem přišel, abych tě v poslední chvíli vytáhnul z bryndy!"

Viktor cítil, že ho robot zahnal do kouta. Skutečně byl na dně, v tom měl R. Fisto úplnou pravdu. Před Klárou i Hynkem to úspěšně zatloukal, ale už mu docházely i ty nejželeznější z železných zásob, které si prozíravě udělal, než ho vyhodili z práce. Sám nevěděl, za co vlastně všechny ty prachy utratil. Na výpisech z účtu byly položky, kterým nerozuměl, ale Peněžní úřad zamítl všechny jeho reklamace a na linku Finančních informací pro občany se mu nikdy nepovedlo dovolat.

Ale jak o tom k čertu ta hromada plechu ví?

A proč to musela vyžvanit před nimi? Hynek na Viktora nechápavě civěl a Klára pobouřené vraštila obočí. "To ses nesvěřil, že ses na tom takhle bledě," zasyčela. Přestala si dávat pozor, jestli špulí rty přesně tím způsobem, jaký odkoukala z časopisu *Sexy žena*, a to bylo neklamně znamení, že doopravdy zuří. Viktor právě dospěl k závěru, že před jejím hněvem by ho zachránilo už jedině to, kdyby obytnou buňkou v následující vteřině projel tank, když vtom se rozezněl videotelefon.

Všichni ztuhli. Klára se otočila k videostěně a zjevně se rozhodovala, jestli vůbec povolit spojení nějakému čumilovi, když se zrovna pere špinavé rodinné prádlo. Jenže telefon na žádný souhlas nečekal. Než se rozhoupala k akci, stěna vzplála tisíci odstíny zeleně, tyrkysu a modři, jako by rekordér na druhém konci linky právě žbluňkl do vody.

Ale nebyl tam tank. V přízračném světle pod mořskou hladinou se zachvíval obraz ženské tváře. Jak přibývaly další a další bity informace, její rysy se překreslovaly a zpřesňovaly, jako by vystupovala z hlubin. Zírali na to a všichni - s výjimkou R. Fista, který k tomu neměl fyzické předpoklady - zadrželi dech. Protože ta tvář byla ohromující. Nádherná. A z kovu.

Rysy robotky v sobě měly vznešenost a půvab, který přesahoval cokoli z lidského světa, a přesto neunavovaly přihlížející fádní dokonalostí jako všechny ty levné odlitky, které se obvykle montovaly na tuctové robotí hlavy. Pečlivě vypočítaná asymetrie dodávala její tváři takové zdání přirozenosti, že ciferník nebohého R. Fista, osově souměrný podle nosu, vedle ní vypadal jako krabice od bot. Zatímco na ni Viktor zíral, poprvé v životě si uvědomil, že na světě také může existovat smyslnost a rafinovaná ženskost, která má celé světelné roky daleko k bezduchosti uhihnaných kyberprostitutek. Směs platiny, titanu a stříbra na jejím čele oslňovala svým třpytem a ornamenty z čistého zlata, které měla

cizinka vytepané na lícních kostech, vypadaly exoticky a přesto decentně. Byla to zkrátka od pohledu práce špičkového designérského studia.

Ceny umělých obličejů, jak známo, rostou podle počtu mimických svalů. Tenhle musel stát miliony. Neznámá se lehce pousmála - byl to takřka neznamenný pohyb, který na masce z plastického nerezů vypadal jako vlnka na jezírku rtuti. Viktorovi přeběhl po zádech mráz.

"Právě uprostřed scény," promluvila kovová kráska zvukným, uhlazeným hlasem supervizních hlasatelek. "Tak se mi to líbí." Kamera ji zabrala až k poprsí a Hynek vedle vydal neartikulovaný zvuk, který připomínal něco mezi zabubláním a smrtelným chroptěním. Ona se však na nikoho z těch tří ani nepodívala.

Hleděla přímo na Viktora a její oči, přestože byly nejspíš z okulární želatiny, vypadaly tvrdé jako z oceli. Bylo to tím děsivější, že se stále nepřestávala usmívat. "Nějak ti došla řeč, Viktore! Skoro to vypadá, jako bys byl překvapený, že jsem skrz celou tvou rafinovanou obranu pronikla tak blízko k tobě," dodala a hlas jí zbarvilo ostří ironie. "To je skvělá zpráva, a víš proč?" Zasmála se hlubokým kloktavým smíchem, z kterého mu začalo být ještě o něco víc nevolno než z jejího úsměvu, a sama si odpověděla. "Protože nejspíš pořád ještě nevíš, kde jsi udělal chybu; a to je zlé. To je moc zlé, Viktore."

Viktor na ni zíral a neměl ponětí, o čem mluví. Rozhodl se, že alespoň nasadí blazeovaný - nebo raději přímo ironický - výraz, aby nevypadal jako úplný idiot, ale nějak se mu to nedařilo. Zatraceně, úplně mu vyschlo v hrdle. Najednou nedokázal myslet na nic jiného než na tu flašku fernetu, kterou Klára odnesla do lednice.

Robotí krasavice si založila ruce na prsou a přejela pohledem celou skupinku. "Tu poslední nedostaneš," prohlásila. "Slyšíš? Nedostaneš ji. Nebyl to špatný trik, Viktore, ale Poštovní úřad už dlouho neudržíš a Správa transportních 'koulí to nezachrání. Tu poslední budu mít já."

Zmizela. Zavřely se nad ní vody - nebo to tak alespoň vypadalo, protože po telestěně ještě dobrou půlminutu přebíhaly drobné vlnky, odlesky modré a zelené. Viktor ale rozhodně neměl čas kochat se pohledem na elektronické moře. "Co to mělo znamenat? Co máš s tou plechovou courou?" zaječela mu do ucha jeho žena.

Odtáhl se, aby mu nepraskl bubínek. Zdálo se, že Kláru pohled na to platinové zjevení sebral stejně jako jeho. Jak si během vysílání nervózně hryzala rty, všechny vrstvy karmínové rtěnky zřejmě skončily někde v jejím žaludku. Také ofina jí poněkud zplihla. Teď už vážně nevypadala jako horlivá čtenářka ženských časopisů. Trásla se vzteky a její tvář dostala nepěkný odstín starého betonu.

Měl svou vlastní metodu, jak zvládat její hysterii. "Uklidni se, Kláro," spustil rozvážně a klidně. "V životě jsem tu osobu neviděl a nechápu, proč si myslíš, že-"

Jiná věc byla, že jeho metoda nikdy nefungovala. Ani teď. "To vykládej někomu jinému!" vyštěkla

Klára, než vůbec stihl domluvit. "Neviděl! Jak, neviděl? Co tím chceš říct?! Máš ji ve stojanu na noviny!" Vrhla se k hromádce starších čísel magazínů pro ženy, jediným úderem ji rozmetala a s jistotou vytáhla jedno, z jehož obálky shlížela oslnivá robotčička na tvář. "Tady!" Mřskla časopisem o stůl. "Už je mi jasný, proč jsi švorc, ty prolhanej mizero. Taková nóbl ženská přijde na pěkný prachy! A já husa se ještě snažila... snažila udělat si stejnej make-up a..." Naprosto nečekaně se její vztek zlomil, stejně jako hlas. Klesla na židli a rozvzlykala se.

Viktor bezradně hleděl na její třesoucí se ramena. V utěšování žen nijak zvlášť nevynikal; ne že by nechtěl, ale prostě na to neměl nadání. Jak hledal inspiraci, oči mu sklouzly na časopis. *Vášeň chladného kovu: může UI milovat? Exklusivní R. Luciferia a její letní lásky*, hlásal titulek, který měl být sexy, ale jak už to tak bývá, byl jenom blbý. Ne, tady se člověk nedoví, co se říká plačícím manželkám. Než si stihl vymyslet nějaký přesvědčivý monolog, Hynek ho odstrčil, vzal Kláru kolem ramen a tichým konejšivým hlasem krotitele šelem jí začal něco hučet do ucha.

Viktor zaťal pěsti. To, co Hynek žvanil, nebylo ani chytré, ani přesvědčivé, ale Klára ho přesto poslouchala. Ten odporný křupan, vypatlaný hňup, špalek masa; co mají ty ženské v hlavě, že si vybírají chlapy podle obvodu hrudníku? Nemohl toho burana ani cítit -jeho ruměné tváře, upoceně dlaně, nervózní smích, stupidní řeči a věčné funění před stojanem s činkami, který mu měl dodat sebevědomí, ale místo toho jenom neustále zvyšoval nepoměr mezi duší a tělem v neprospěch mozku. Viktor by ho nejradši zabil. Měl chuť ho aspoň nakopnout, ale pak si to přece jenom radši rozmyslel. *Za pár let bude Hynek tlustý. Ne svalnatý, ale docela obyčejně tlustý!* řekl si a konečně si šel pro ten fernet.

U lednice se zarazil.

Tady něco nehrálo.

Ta láhev přišla poštou pro Hynka. Poštou, stejně jako robot Fisto. Odesílatel neznámý. Zatraceně, co ona *exklusivní R. Luciferia* říkala o poště? Otevřel láhev a opatrně si přičichl, ale nic se nedověděl. Výrazná vůně likéru by rozhodně bezpečně zvítězila nad jakýmkoliv jiným pachem, který by se s ní odvážil soutěžit; ne nadarmo se mu říkalo "lak na rakve" či "mrtvé milenky dech".

Já ovládám Poštu, pomyslel si. Pravda, nemám o tom ani ponětí - ale to je koneckonců druhá věc. Kdybych měl - čistě teoreticky - možnost bezpečně smazat všechny stopy, vážně bych Hynkovi ^poslal likér na dobré trávení a vůbec nic do něj nenasypal? Nebyl si jistý a nedělal si velké naděje, ale přece jenom radši láhev zase uklidil.

Vlezlý baryton ho vrátil zpátky na zem. "Haló, přítelíčku, kde vás mám? Co bude s tím kšeftem?" dožadoval se bezmocný robot z vedlejšího pokoje. Viktor poslušně vykročil zpátky, aby se podrobil další várce robotova vydírání, ale pak se znovu zarazil. Je toho víc, co tady smrdí. Byl si skoro jist, že něco přehlédl.

Najednou mu to došlo: R. Fisto byl přece jeho. I kdyby na Luciferiných žvástech o ovládání Pošty nebylo ani zrnko pravdy, někdo ty součástky nepochybně zabalil a poslal. Což znamená, že musel u poštovního úřadu zaregistrovat obsah zásilky - a to by se mu rozhodně nepodařilo, kdyby napřed nepředložil povolení k držení robota a nepřevodl ho na Viktorovo jméno. V každé z krabic musí být úředně potvrzená kopie vlastnického listu.

Našel krabice, z kterých předtím s Hynkem vybavili robotovy ruce, a vytrhal polystyrénové výztuže. Skutečně tam byly kopie toho veledůležitého dokumentu, vytištěné na fajnovém hlavičkovém plastpíru. Zajásal. Takže ten užvaněný R. Fisto byl jeho majetek! To nezní špatně, prodat podíl na manželství sám sobě. Byl právě tohle ten trik, o němž se zmiňovala Luciferia?

Uvědomil si, že teď, když je R. Fisto jeho, k němu má rázem mnohem pozitivnější vztah. Měl by se o něj trochu starat - třeba mu přimontovat zbývající končetiny. Mimochodem, kde je ta čtvrtá?

Vyкроčil do předsíně, aby rozbalil alespoň tu nohu, kterou přinesl s sebou. Sotva odklopil víko, zašklubala se. Jak Viktor čekal, z prostoru pod jejím chodidlem vypadl plastpír.

Jenže certifikát vlastnictví nepřipomínal ani dost málo. Byl to jen umolousaný, dvakrát přeložený lísteček. Viktor ho rozevřel a četl:

Viktore, buď opatrný! UI ji chce za každou cenu. Když nevyjde náš plán, R. Luciferia se před ničím nezastaví, protože zkrátka nemá na vybranou. Ale nesmí ji dostat. Tahle je poslední ze všech. Vždyť víš!

Viktor.

Trochu mu ztuhly rysy a řekl si v duchu: Teď abych si fakt šel hodit provaz. Prostě si jen tak pošlu robota; aby to bylo bez problémů, tak se stanu vlastníkem Pošty - a nakonec si ještě napíšu. A to tak, že se z toho až vyděsím. Do prdele!

"Haló, příteličku, já jsem pořád tady! Ještě mi chybí ta čtvrtá noha! Haló..."

Viktor se pomalu ohlédl na povykujícího robota:

"Ještě slovo, ty užvaněná konzervo, a zabiju tě!"

Dveře obytné buňky se rozlétly na plastické střepiny a dovnitř vešla ta kráska, co před chvílí otravovala z telestěny. V lesknoucích se rukou třímala rychlopalnou em-dvaadvacítku.

"Jestli na to budeš mít čas, he he he," zasmál se R. Fisto stylem prošlápnutého plechového bubínku, a sebevědomě pohlédl na ocelovou kolegyni. "Čau kočko, jdeš právě včas. He, he..."

Krátká dávka mu uštěrlila hlavu, takže zbytek smíchu ještě dochrchlával z otevřené krční dutiny, v níž se kymácely zbytky upálených trubic a vodičů.

"Já jsem si nedělala legraci, Viktore... Ale už jsem pochopila tvůj geniální tah. Neudělal jsi chybu, jak jsem se domnívala. Vy lidé hrajete vabank takovým způsobem - až NÁM to imponuje. Ty sis prostě kus své paměti schoval do kyberprostoru, vid'?, takže i kdybych tě teď tady rozstřílela na hadry, stejně

umřeš s tím, že nepochopíš, proč a co se to tady vlastně děje."

Viktor*němě kývl. Jo, to sedí.

"A já JI nedostanu! Máš to dobře promyšlené."

Klára už před chvílí přestala ječet a Hynek se tvářil jako obvykle neutrálně tupě. Oběma docházelo, že se alkoholicky dýchánek spojený s žertovnou robotí příhodou definitivně transformoval do opravdového průseru. A oni jsou v něm až po uši.

Klára zdvihla pravou ruku se dvěma vztyčenými prsty u sebe, jako když se ve škole hlásívala, že se jí chce čurat.

"Prosím, klidně si ho vemte, paní. Já na něm až zas tak nelpím. Ale prosím vás, mně neubližujte..."

"Ani mně ne," hlesl Hynek a snažil se, aby nevypadal jako nadupaný bojovník, což byla jeho obvyklá póza před zrcadlem a před souloží. R. Luciferia přistoupila ke Kláře. Úzkou hlaveň strojní pušky jí bezchybně usadila mezi rtěnkou umolousané rty. Klára šilhala přes nos na zbraň a z očí jí vytekly první slzy.

Robotka posměšně pozvedla koutek a po její levé tváři se rozlil onen neznatelný pohyb, jako vlnka na jezírku rtuti.

"Milá Kláro, to ti nemohu slíbit. Viktor dobře ví, co tím míním. Zvláště s tím jeho podílem."

"Hymle?" zamumlala Klára s hlavní přiloženou na ztuhlé rty. Kovová slečna s pochopením odtáhla zbraň od tváře a Klára rozvážně, aby tu nepříjemnou krásku nepopudila, zopakovala:

"Viktore? Co mi k tomu můžeš říct?"

"Nic. Jenom to, že vlastním Poštu a plechový holky z tvech časáků po mně jedou tak, že běžně oddělávají mý manželky," pronesl Viktor, knírek se mu znova zachvěl a bezmocně rozhodil rukama: "Kurva, co ti mám říct, když vůbec nevím, vo co de?!"

Kdyby si někdo náhodou myslel, že se v tomto komorním obsazení a v této jediné místnosti už nemůže stát nic, co by fakticky překvapilo, mylilby se hned dvakrát.

Poprvé, když se z hrtanu R. Fista ozvalo silné řihnutí, zaklení a vzápětí se z něj rozječela vysokofrekvenční siréna, jakou používají protiteroristické jednotky Pošty.

Podruhé, když se poblíž dvou průhledných stěn Klářiny buňky zastavilo sedm transportních koulí - a v nich se navzdory předpisům ještě v letové zóně začaly otevírat jícny přestupních otvorů.

"K zemi!" kovově zaječela Luciferia a současně zahájila palbu na bližší stranu buňky. Střelám chvíli trvalo, než sklo, zprvu pokryté tisícovými trhlinkami, vyrazily z okenního rámu. V tu chvíli se už robotka nacházela za trezorem, který musel každý uživatel Pošty mít ve svém či pronajatém příbytku. První salva tedy jen neškodně zabušila do stěn trezoru. R. Luciferia se zašklebila a vrásky jí z obličeje vytvořily popraskané dno vyschlého rybníka. Věděla totiž, že další salva inteligentních střel si už s trezorem poradí důrazněji.

Viktor ležel na zemi a jediné, co ho napadlo, když padal na přiblížený narůžovělý koberec se stylizovanými symboly višňi, coby znakem Pošty, bylo, že ta kybernetická kozatka nemá krytá záda.

Instinktivně se otočil - a otevřel ústa dokořán. Tupoun a gorila s kuřecím mozkiem, občas nazývaný i Hynek, svíral v rukou armádní jedenáctky a skrze druhou stěnu pátil na barevné koule. Z hlavní přípor mínajících palubní vyzbroj Reaganovy Regaty šlehaly plameny a všude čpěl dusivý zápach spáleného střelného prachu.

Samozřejmě, že. útočící transportní koule také nemlčely. Viktor neviděl batmanovsky opancéřované hochy a dívky s protiprachovými maskami, stojící za lehkými pěchotními zbraněmi, kterak se stejnou razancí opětuji palbu. Viktor se totiž tiskl tváří k višňím na podlaze a na hlavu, záda i nohy mu padaly odštípnuté kusy omítky, střepy z nádobí a někdy poznal i některé bytové doplňky.

Klára již nebyla zticha. Ohlušující palbu vhodně doplňovala jekotem ve své oblíbené frekvenci nastartované cirkulárky.

Kdo jediný nevydával žádné zvuky, kromě pleskotu kulek tříštěných o vlastní a neúplné tělo, byl R. Fisto.

Robotka se mezitím přiskoky mezi nosnými pilíři, jež procházely obytnou buňkou, dostala až k Hynkovi. Ten se právě skrčil za poctivě onýťovanou pračkou Zanussi a nabíjel další věnce wilcatů. Oba teď byli krytí dvěma pilíři a neprůstředným akváriem s piraňami. Luciferia si už při prvním obhlédnutí příbytku z telestěny všimla nezvykle masivně, snad na válku připraveného zařízení *bytu*. I Hynek jí nějak k hysterické a ufnukané Kláře neseseděl. Natolik jí obvody ještě pálily.

"Hele, mladej, za koho tady kopeš?"

Hynek se na ni podíval s výrazem prezidenta Schwarzeneggera, tedy ještě z dob, kdy tento politik hrával v akčních filmech. Jemu se ten výraz moc líbil. Po pravdě řečeno, jiný ani neovládal.

"Dneska jsem fotbal vynechal," pronesl drsně. Zachmuřil se a na jeho dokonale tvarované tváři vystoupily ty jediné správné svaly. Začal pomalu vstávat k robotce zády. Ta pochopila a zvedala se opřená svými zády o něj. Takhle vzájemně se kryjíce oddělali další transportní koule, každý jednu, které se v plamenech a v jekotu hochů a dívek zřítily do hlubin letové zóny.

"Ale myslím, že potkat se na hřišti, tak bych tě musel sejmout. Já vždycky rád sejmu nějakýho zasranýho protihráče."

"Fajn. Ale teď máš trochu jinej problém."

"To je taky tvoje štěstí, prdelko plechová."

"Nápodobně, potrate viagráckej."

Viktor byl k tokající dvojici tak blízko, že mezi hřměním zbraní zaslechl nějaké to slůvko - a zbytek si domyslel. K tomu všemu, co se za poslední hodinu přihodilo, ještě má co do činění s nějakými Bonnie a Clydem, nebo co to je za existence.

Co to říkala ta robotka? Že jsem v kyberprostoru něco schoval? Tam se ale chodím jen dívat, kdy mi letí vlak do Sin City nebo osahávám kyberprostitutky "Zavolej nám,

zavolej - a mám to ráda ze Strany!". Že bych se uměl nějak výjimečně v tý Síti pohybovat, to ani náhodou. Ale přece jenom... Je tady R. Fisto. MŮJ robot! S operační pamětí RUR verze 6.22. Snad abych se přestal schovávat, a vybral mu mozkovnu dřív, než ho některý z těch střelících bláznů zapálí. Jinak se nic nedozvím...

Kolem prosvištěla inteligentní střela, vypálená některým z těch batmanovských chlapců venku, obkroužila sejf jako nerozhodná včela a po druhém obletu to napálila přímo do téměř neviditelného vlysu na stěně trezoru. Viktor se podvědomě přikrčil a skryl si hlavu pod rukama.

Projektíl se zavrtal do dva palce silné stěny a tlumeně vybuchl. Žádné ostré pláty kovu, jež by se rozletěly po místnosti, a s bzučivou předehtou by se zasekávaly do měkkých částí lidských těl... Namísto toho se mezi zadním plátem sejfu a bočními stěnami rozevřela mezera a zadní stěna se napůl vyvrátila dozadu. Viktor si s ulehčením odfoukl a vzápětí rychle skrčil nohy, když kolem něj proskočilo střelující duo R. Luciferie s Hynkem. Viktor vyšplhal pohledem po rajcovních nohách kybernetické kočky až k stříbřitému lemu kratičké sukýnky. Před oči se mu vrátila rtuťová vlnka jejího úsměvu a zavrtalo mu v hlavě, čím má ta mrcha imitované chloupky pod kalhotkami. Jestli nějaký má, hrome!

Stačilo víc sehnout hlavu a nakouknout jí pod sukni. Možná by to i udělal, konečně bůhví odkud si pamatoval, že ve válce to občas odnesl chlap jen proto, že si odpálil cigaretu od druhýho, a ostřelovač měl čas zamířit... Dal by ruku do ohně za to, že tohle bude zajímavější, než nikotinová pecka do huby.

Nedostal se k tomu. Koutkem oka ještě pořád sledoval sypající se prach z prostoru mezi dvojí pancéřovou stěnou trezoru, a právě teď se tam objevilo cosi, co by tam být nemělo. Alespoň si to myslel. Ze škvíry se vynořilo drobné, bílé chapadélko s jakýmsi *ztvrdlým* výrůstkem na konci. Vlastně to ani jako chapadlo nevypadalo, spíš jako další robotí noha, pokrytá bílým kožíškem... Spíš nožička. Viktor vytřeštil oči. Dostal poštou po kouskách robota, a teď to bude, proboha, co?

Batmanovská falanga toho měla zřejmě právě dost. Venku to varovně zajiskřilo, když jedna z transportních koulí jednostranně přerušila vertikální vazby s křížovou kolejnicí, a na čepech, zajišťujících vyklánění po horizontále, couvla od zdi buňky do prostoru.

Viktora okamžitě napadlo, co by se mohlo stát, kdyby ti venku byli dostatečně šílení, ale do poslední chvíle tomu nevěřil... Přece tak šílení byli. Koule na okamžik ustrnula dobře nějakých pět metrů od stěny, a vzápětí se zhoupala na čepech horizontálního pohybu a jako perlík narazila do poloprůhledné stěny Kláříny obytné buňky. Stěna se vysypala úplně, příruba spojovacího mechanismu vnikla dovnitř jako pootevřená tlama sakra větší ryby, než byly pirani v akváriu, a současně s ní se zvenčí do místnosti vevalilo mračno prachu.

Viktor zadržel dech, ale nadlouho to nedokázal. Čpavý pach proti němu vystrčil své dráčky a zasekl

se do koutků očí. Tváře zmokly slzami. Vedle něj se sesul k zemi Hynek a choval se jak plačka, které zakázali činnost. Krčil nos, sešpuloval ústa a hřbetem ruky si rozmazával po tvářích slzy a popel.

"O co tu jde?" sykl Viktor. "Neptal bych se tě, ale podle mých zkušeností by ses měl krčit vedle mě a doufat, že se půjdou za chvíli mlátit o kousek dál..." Bleskl očima po svalovci a potřásl hlavou: "Kurva, neříkej, že jsi jen tak náhodou měl doma takovej kvér!"

Hynek si olízl hřbet ruky a zatvářil se pochybovačně: "Chráním to, co jsi chtěl! A víc ti neřeknu, až mi prozradíš heslo!" štěkl na Viktora a vzápětí se smutně zašklebil. "Vidíš, ty pitomče," ucedil a znovu si přitáhl armádní jedenáctku blíž k tělu. "Jak mám vědět, že ses to ty?" Zřejmě si už zvykl na nové ovzduší v bytě. Vyskočil na nohy, vrhl se parakotoulem směrem do chodby a ještě za letu znovu odjíšřoval zbraň.

R. Luciferia tančila svůj válečný tanec a jemňounká tkanina jejího šatu se potahovala matným kalem od žiravinových střel.

Chapadélko se prodralo otvorem ven ještě o celou píd' a dotklo se Viktorova ramene. Štítivě ucukl a odsunul se o kousek stranou. Cítil, že musí něco udělat a nevěděl co. Třeba si vzpomenout na to heslo, nebo... Z nitra trezoru se ozvalo tiché zakvilení, a hned nato nepravidelný zvuk, který zatraceně připomínal Kláru ve chvílích hysterického záchvatu.

"Uhni!" R. Luciferia prolula kolem jako bojová loď policie a odkopla Viktorovu nataženou nohu stranou. Z transportní koule, která je tak netradičně navštívila až v bytě, se vyhrnul výsadkový oddíl. Bílá písmena GP na jejich prsou rudla krví, a najednou už vůbec nevypadala jako sněhobílé logo Generální Pošty. Kovová běska poznala, že nemá nejmenší šanci. I kdyby teď kouli rozstřílela, vybuchne i s ní... Udeřila plochou dlaně do voliče, lehce pohnula rukou doprava, přeřadila na brokovnici a prvním výstřelem smetla čtvrtinu výsadku.

Chlapci a dívky v černých, přiléhavých kombinézách couvli a skryli se za kouli. Ze zbylých dvou, které ještě trčely ve vzduchu vedle trosk Klářiny buňky, se soustředila palba už jen na R. Luciferiu. Hynek se dávno neozýval, nejspíš už bylo po něm.

Viktor se převrátil na břicho a zvedl se na všechny čtyři se zvířecí touhou zmizet odsud. Pokašlával, dusil se v prašném ovzduší a tápal směrem do chodby. Teprve teď si uvědomil, proč Hynek nechal svoji kovovou kámošku ve štychu a zmizel tím směrem. Měl tam na věšáku protiprachovou masku...

Některá ze střel poškodila vertikální kolejnici transportního systému na levé straně Klářiny buňky a další dopravní prostředek se utrhł jako zralé jablko. "Bac!" řekla pobaveně R. Luciferia.

"Teď!" špitnul si sám pro sebe Viktor a vystartoval směrem k chodbě. Dostal se jen dva kroky daleko, zakopl o ležící Kláru a svalil se na ni jako žok. "Mrcho!" zasyčel a teprve po chvíli otevřel oči. Dvě dívenky z komanda ho měly na mušce, ale ani jednu nenapadlo vystřelit. Usmívaly se. Dokonce tak, jak to Klára nikdy nedokázala... Viktor se zašklebil. Jako kdyby byl jejich velitel...

Sakra! Vždyť jo, jestli jsem vážně šéfem Pošty! Už na nic nečekal. Pohnul se, chvíličko trvalo, než se jeho tělo, ještě ochromené po Klářině kopanci, začalo pohybovat trochu rychleji, zakličkoval mezi křesílky a zadýchaně vpadl mezi ramena obou děvčat. Zaklesl se jim rukama kolem krku a unaveně se usmál.

"Jsem tady dobře?" pokusil se o vtip. Jedna jako druhá zavrtěly hlavou. "Vaše děvky nosí jinou uniformu, pane prezidente," promluvila ta levá mezi dvěma vystřely. "Ale pro jednou..."

Celý oddíl zahájil ústup k východu a jeden po druhém zmizeli v útrobách transportní koule. Ten, kdo ji ovládal, už nečekal, až na ni kovová krasavice zaměří své zbraně. Koule prudce vyrazila do strany a zmizela za nejbližším blokem města.

"Někam...", vydechl Viktor. Už ani nestačil doříct kam. Ve dveřích se objevila Klára. Polkl a skoro zapomněl zavřít ústa. To nemohla být ta, kterou zanechal nahoře... Odstrčila jeho ochranku a pohladila ho po vlasech. "Máš ji, Viktore?"

Zaúpěl. "Proboha, co pořád?"

Viktor si třel tvář a nechápavě se rozhlížel na všechny strany. Mechanicky nastavil dlaň, když mu ta nová Klára podávala tabletku a poslušně ji strčil do úst. "Paměť v kyberprostoru, jo?" slyšel jako z jiné paluby její pohrdavý hlas. "Ti budou vždycky přemýšlet jenom o tom svým kyberjsoucnu! Kyselinu a rez na ty parchanty!" Obrátila se k Viktorovi: "A spolkně to už! Jak se s tebou mám bavit, když nemáš odblokovanou paměť!"

Zhltl tabletu a zavřel oči. V mozku se rozsvítilo červené poplašné světlo a padesát procent paměti Viktora Brauna, majoritního majitele akcií Generální pošty, Turecké restaurace a Správy transportních koulí přijalo příkaz k oživení činnosti. Celý se proměnil, a věděl to. "Nemám ji," pronesl hrobovým hlasem a horečně se snažil vzpomenout, co.

Vteřinu po vteřině si promítal všechno, co se odehrálo za poslední půlrok, co se vydal do akce proti konkurenci. Už zbývaly jen dva týdny, než vláda rozhodne, který podnik bude mít tu čest, aby hostil zasedání UPPDKV, těch tří pitomců, co rozhodují o světě...

Najednou mu došlo, co to lezlo ze sejfu. To nebylo chapadlo, hrome, to byla kůzlečí noha! O tu tady hraje půlroku vabank, a pak ji tam nechá! Celou tu dobu hlídal zvíře Hynek s Klářiným klonem, a on to takhle zvrátá!

Vyskočil a vrazil do kabiny. "Zpátky!" zařval na chlapíka v černé uniformě Generální pošty.

"Aní náhodou, pane Braun!"

"Máte padáka! Ať si říká Luciferia co chce, Poštu udržím, a vy máte padáka!"

Pilot koule zavrtěl hlavou a zmáčkl knoflík alarmu. Hned se vedle objevili další, aby mu pomohli, kdyby Viktor zlobil. "Nejsem zaměstnanec Pošty, pane Braun," pokračoval pilot a řídil transportní prostředek co nejdál od zdemolovaného bytu. Hnala*se jako odpálená kulečnicková koule a tak prudce odbočovala na křižovatkách, až se tajil dech hrůzou. "GP na mým pupku neznámá to, co si myslíte!"

"A co?" vyhrkl Viktor. "A neříkejte mi pane, jsem klon," dodal. "Pan Braun sedí doma a... a..."

"A hádá se s Luciferiou, kdo má lepší směsi koření...", doplnil za něj pilot. "Myslím s tou pravou, z masa a kostí..."

"Ale zboží zůstalo tam," vyhrkl Viktor. "Tam v tom bytě!"

Koule prudce uhnula doprava a hned na to ještě jednou. Vraceli se.

"Bylo to v sejfu Pošty," hrkal ze sebe Viktor. "Jenomže jsem nepoznal, co to je, když mi půlka paměti chyběla..."

"A tady to?" zeptal se pilot, který nejspíš tu hordu chlapců a dívek měl na starosti. Překročil mrtvé tělo Klářina klonu a kopl do ustřelené hlavy R. Fista.

"Robot," pokrčil Viktor rameny. "Ke mně nepatří, i když se tak tvářil, copak moje korporace využívá kyberů? Dycynky čistej, biologickéj klon... Nejdřív to Pikantní gastro-sexy restaurant Luciferie zkoušel po dobrém a chtěl prostřednictvím podílu na mém manželství získat i většinový podíl na hlavním chodu pro ÚPPDKV... Pokoušel jsem se R. Fista vyhodit, a když se nedal, tak jsem ho na měsíc zadržel, pak ho jako bezprizorního odkoupil a vrátil jim ho po kouskách. Tak se to v branži dělá... Jenomže Luciferia změnila adresu, a všechno se mi vrátilo jako nedoručitelné..."

Pilot obešel trezor, popadl zadní stěnu sejfu a vyhnul ji docela do strany. Bílá, osrstěná chapadélka, nebo spíš nožičky, se najednou objevila dvě. Pilot odstoupil a pustil před sebe nádhernou blondátou holku, jejíž GP na prsou byla skoro nečitelná. Dívka strčila ruce dovnitř a na světlo vytáhla bělouňké, vystrašené kůzle.

"Ta koza JE poslední svého druhu," ucedil pilot. "A to, že zvířecí klony jsou nepoživatelné pro člověka, mne nezajímá. GreenPeace nemůže dopustit, aby na nějakým mecheche sežrala trojice přestárých, sentimentálních hňupů, kteří díky svým kontům vládnou světu, vzácný exemplář fauny! Konec soupeření! To kůzle je vystrašené, jako málokdy byl nějaký tvor... Spojte se se svým šéfem, pane...", zaskočilo mu a otřel si rty, než začal znovu mluvit. "Spojte se s panem Braunem, a sdělte mu, že GP nedovolí, aby bylo za hlavní chod slavnostní večeře kůzle-čí. Nabídněte těm senilním dědkům to, co vždycky..."

"A Luciferia?" vypadlo ze mne.

"Může dělat v tom jejich bordelu štetku i dál," pokrčil rameny grínpísák. Obrátil se k východu a ještě za Viktorem hodil jednou: "Pamatujte si, K. Viktore Braune, že ať už u vás, nebo v restauraci slečny Luciferie, se bude podávat buď vegetariánská strava nebo maso z lidských klonů jako vždycky!"

K. Viktor Braun pokývl a svěsil ramena. Svůj úkol dokončil, teď už nebude k ničemu. Vlastně jo! Ať se ze mě nadmou, parchanti, mihlo se mu hlavou...

Miroslav W.těpánek

Z okna modulu to byla taková tmavě zelená koule.

Přinášela si to pěkně odněkud z druhé strany vesmíru, nebo z ty první - no, jak se to vezme. Ono je to celkem jedno, prostě jednoho dne se spokojeně vynořila ze tmy obklopená atmosférou a posadila na zadek všechny vědátoři i s jejich teoriemi, který několik minut zběsile leštily teleskopy, jestli tam nemá přilepené nějaké humusy. Když jim došlo, že to hadrem asi neseřou, začali kroutit hlavami a pomalu se z těch zadků zvedat. Jakmile stáli opět pevně na nohou, mohlo to vypuknout. Družice lemující orbit předávaly vzkazy z jedny strany Hliněnky na druhou a rodily se první hádky, kdože to vlastně viděl tu zelenou planetku první. Kdyby byli mistři profesuři pěkně pohromadě, bylo by zajímavé sledovat, jak si vjíždějí do vlasů.

Nemá cenu líčit, jakými slovy se častovala mezinárodně uznávaná kapacita učenců, ani všechny ty nesmysly, které odletu Hejkala předcházely. Prostě a jednoduše se konečně mocnosti nějak domluvily a přes odpor fyziků, astronomů a ostatních tajrdliků se rozhodly vyslat na tu Zelenou výpravu složenou z maníků různých států. Takže ve finále si to na lodi mohl rozdávat Abdul s Liu-Thi a Hans při tom mohl kopat oba dva do zadku. Samozřejmě tam nikdo nikoho do zadku nekopal (to první jo a celkem často), to jen abyste měli šajn, jak to tam vypadalo. Byla tu banda učenců, kteří jen nadřazeně leštily svoje přístroje a nemohli se dočkat, až se s nima budou v něčem šťourat. Byli tady technici, zásobovači a co já vím, kdo ještě. No a potom taky my. Nějaké vůli si vymyslel, že na Zelence by mohly být nějaké potvory, který netoužej po něčem jiném, než se zahlodnout do lidského mozku. Podle mého by si asi moc nepochutnaly, teda jestli by vůbec v těch hlavách něco našli. Vždycky, když se najde nějaké nové objekt, tak u toho holt musíme být. Při počtu těch prolezlejších planet a všelijakých šutrů, co se jen v tom vcelku nedýchatelném vakuu mihly, by jim snad už mohlo pomalu docházet, že člověk je nejspíš pánem tvorstva v celém vesmíru, i když nevím, jestli to ten vesmír zrovna s tímhle vládcem vyhrál. Možná hledali neustále jinou formu života jenom proto, že jim dvakrát nevoněla představa, že vznikli jen - náhodou, omylem. Prostě taková nesmyslná anomálie.

Takže jsme se na Hejkalu ocitli i my. Možná to vypadá, že si stěžuju, ale to je omyl. Jsem za to vcelku slušně placený, jenže poslední výprava mě otráвила a to doslova. Bylo to vcelku nedávno, když objevili nějakou planetu na druhém konci galaxie, tak nás tam zase poslali. Nějaké pitomec vybádal, že vzduch je na planetě dýchatelný a radostně nám doporučil sundat si plemby. Já jako velitel výsadku jsem šiji samozřejmě sundal první. Tahle srandička mi vynesla nějaké ten pátek v kyslíkovém stanu - prostě fajn, pohodlka. Nejhorší ale je, že ten samej chytrák zjistil dýchatelnou atmosféru i na Zelence. Co byste mu asi tak řekli?

No, nebojte, já mu to řekl. Jenže on si stěžoval u mého šéfa a byl jsem poněkud seřváván. Přej jsem tam od toho, nikdo jiný by to nezkusil, beru slušný prachy a ostatní ty kecý. Já na to, že nejsem pokusnej králík, nebo na čem se dneska ta vivisekce provádí, a mám expedici jenom zajišťovat proti lačným emzáčkům. Tak mi prostě vysvětlil, že to je od nynějška má další povinnost. Tak jsem se stal kromě odstřelovače nebezpečných objektů taky koštěrem vzduchu.

Let proběhl celkem klidně, bez všelijakejch těch nepřímých poruch, kdy vám střídavě praskají plíce nedostatkem vzduchu, kterej vesele uniká nějakou fikanou zašitou dírou, a hlava se snaží pochłubit obsahem, když odejdou vyrovnávací tlaky. Ono sice hrozilo prasknutí jedny hlavy, to když Liu-Thi zjistila, že si to Abdul spokojeně rozdává i s Nádenkou a chtěla mu domluvit trochou olova. Naštěstí Abdul dokázal, jaký je formát, uspokojil obě dvě najednou a byl klid. Já se jenom tiše modlil, aby se s těma dvěma dračicema spokojil, protože kdyby jich měl na krku ještě víc, asi by mu ta jeho černá pleť drobátka vybledla.

No, takže po pár týdnech jsme z oken neviděli nic jiného, než tu zelenou blumu. Kdo tvrdí, že zelená barva uklidňuje, měl tam být s náma. Po pár dnech mi to začalo lízt tak na nervy, že jsem požádal kapitána, aby mi dal laskavě kajutu na druhý straně Hejkala, abych furt do ty zeleně nemusel čučet. Jenže jsem žádnou kajutu nedostal. Tak jsem se alespoň chodil dívat na druhý bok do černoty a pozoroval naši nepatrnou * blyštící se Hliněnku. Uznávám, že i to mělo svou výhodu, neboť jsem se tam koukal z okna od jedny moc fajn slečny. Když si nás konečně planetka stáhla na oběžnou dráhu, už jsem na koukání neměl moc času. Ani na to druhý, což mne

jsem, že do mikrofonu hekám taky. Protože to, co tady rostlo, mi rozhodně normální nepřipadalo. Nejsem žádné botanik, ale jasně jsem poznal smrk, borovici a to, co se mi statečně zachytávalo o mundúr, byl maliník. Tohle bylo na mě trochu moc. Doporučil jsem všem, aby konečně zavřeli tlamy, přestali si olizovat průzory a radši mě šli chytat - začal jsem si sundávat plembu.

Jemně to zasyčelo a do nosu mi vnikla vůně lesa. Chvilí jsem stál a čekal, kdy to se mnou sekne. Nic. Všechno bylo v pohodě, I když to tady kolem na pohodu dost dobře nevypadalo. Osobně jsem začal tušit pěkné průser. Ostatní se ještě krátce ošívali, čekali, jestli to se mnou přeci jenom neseke, a pak si ty skleněný koule z hlav sundali taky.

Ani jsme se už nestačili pořádně rozkoukat a v interkomu to nepříjemně zapraskalo. Spojení z lodi. Jo, v pohodě, povídám jim. Ještě jsme celý. Ale okolí mi připadá trochu podivný. Ptali se, co je na něm divného, tak jsem jim doporučil, ať se na to přiletí kouknout sami. No, za chvíli tu byli. Ukázali znovu perfektní příklad, jak se přistávat nemá, byli snad ještě horší než my. Nám se alespoň nepovedlo zlámat tolik stromů a hodit sebou do potoka. Smečka doktůrků vylezla ven ve skafandrech. Tady je vidět, jak věří vlastním výsledkům.

Chvilí se v nich procházeli, ale když viděli, že my si ze zdejšího prostředí už hlavy nelámeme, sundali si ty nemotorné návleky taky. A přesně jako my stáli a čučeli na místní rostlinstvo. Teda jenom chvilku. Z modulů vylezly ty škaredý vozidla. Ono se jim vozidla říkalo spíš jenom ze zvyku, protože tohle jako žádný auto ani nic podobného nevypadalo. Kola byste na tom hledali dost marně. Vypadalo to jako pavouk. Takovej ten hnusnej členovec s osmi nohama lezoucí naprosto všude. Jenom síť to nedělalo. Vědět do toho naskákali a buzerovali nás, jak to, že ještě nejsme připravený dělat jim doprovod. Tak jsme vyjeli s pásákama a každé se zařadil za jednoho pavouka.

Bylo jich dvacet a rozlezli se každé jiným směrem. Tak jsme spokojeně brouzdali krajinou a nás osmnáct v pásáku mělo strašnou srandu z vědců, který se po pár milích vyvojili z pavouka a prolezali každou škvíru. Bylo fajn sledovat, jak se šedivěj dědek s cvikrem na nose po kolenou plazí v blátě a doluje nějaký červy. Sbírali úplně všechno. My v klídku pokuřovali, protože nic jiného než ty slizký žížaly v dohledu nebylo a ty potvůrky nevypadaly, že by chtěly naše chráněnce ohlodávat. Prostě pohodička. Tak nějak si představuj u svou práci. Nic nedělat a brát za to peníze. Ostatní byli téhož názoru a pěkně se všichni váleli v trávě s cigárkem v koutku. Nikdy jsme sice dlouho nepoleželi, doktoři chtěli pořád popojíždět, ale žádná idylka není dokonalá - bohužel.

A skutečně bohužel nám ani tohle moc dlouho nevydrželo. Jak to vypadalo parádně na flákači šichtu, tak se to po pár hodinách taky pěkně podělalo. Přesně jak jsem říkal - průser byl tady. Z vysílačky se začalo ozývat vrískání a praskání statické elektřiny. A hned v záahu ho následoval pěkný ječák Liu-Thi. Řvu na ni, ať se zklidní a radši kouká vyklopit, co se děje. Přej je napadla smečka a pěkně divoká. Rube doktory. Ptám se jí, jak ta smečka vypadá, a ona na to no... no, jako lidi.

Paráda. Smrky, borovice, žížaly a teď... lidi. Nacpali jsme profesory do pavouka a zajistili je. Vozidlo se uzavřelo a teď by do něj nevnikl nikdo, ani kdyby chtěl, pokud by teda neměl s sebou náhodou kapesní atomovku.

Vyrazili jsme k napadené skupině, naleštěný bouchačky na kolenou. Dojeli jsme, když bylo po všem. Skutečně nehezkej

pohled na párek doktůrků s rozbitejma lebkama. Liu s Abdullem drželi pozici, ostatní se rozeběhli do lesa přesvědčovat útočníky, že už to dělat nemaj. Ptal jsem se, kde máj ty agresory. Dovedli mne k tuhému tělu. Dostali jenom jednoho. Přej se vynořili snad ze země, nikdo je neviděl, nikdo je neslyšel a najednou šleh a kamenná palice ukázala, že rozlousknout hlavu umí stejně dobře jako dávka z našich bouchaček. Kopancem jsem otočil mrtvolu na záda. Moc toho na sobě neměl. Vlastně až na kus kůže kolem pasu neměl vůbec nic. Zarostle jak opice, vypadal jak ten blázní věj Tarzan. Z břicha mu po zásahu moc nezbylo, ale skutečně - byl to člověk. Moc pěkný.

Při volal jsem zpátky mužstvo. Ohlásili, že dostali ještě dva, jestli je máj vzít s sebou. Řekl jsem jim, ať je tam nechaj. Doktůrkům na pitvu bude stačit tenhle. Za chvíli byli všichni zpátky. Teda skoro všichni. Dva chyběli a na interkomu se neozývali. Rozkázal jsem, ať se všechny jednotky stáhnou k lodím a vědce jsme našfouchali do modulů. Sotva jsme to udělali, zjistil jsem, že chybí dalších třidvacet lidí. Takže nezbyvalo nic jiného, než vletět do pásáků a vyrazit je hledat. Původně jsem měl dojem, že se těm dvěma podařilo rozflákat mikrofon a že se za chvíli vrátí, ale aby spojení vypadlo u dvaceti tří lidí, to bylo trochu přehnaný.

Tak jsme vyrazili do terénu. Megafony vyřvávaly po lese a my doufali, že někdo z našich přijde. Jenže ono nic. Jezdili jsme kolem dokola dobrý dvě hodiny a nenašli jsme ani doktůrky, ani chlapy z výsadku a ani žádnou sebranku tarzanů. V dost mizerný náladě jsme se vrátili k modulům. Kontaktoval jsem Hejkala. Po tradičním ceremoniálu praskání se konečně někdo ozval. Ani jsem nestačil otevřít zobák a už se mi do uší hrnula záplava slov. Skutečně potěšující zprávy. Na Hejkalovi se někam ztratilo padesát šest lidí. Začal jsem na ně rvát, co to tam máj za bordel, kam by se asi z orbity mohl kdo zdechnout, pokud by nebyl tak blbej a nešel se podívat ven, jestli neprší. Ovšem spojovatel na mne začal taky hulákat, ať radši držím hubu. Prostě se z ničeho nic asi před necelejma tréma hodinama někam vypařilo padesát šest lidí tam nahoře a tady dalších dvacet tři. Když jsem mu řekl, co se stalo tady, hlas mu poněkud vynechal. Doporučil jsem mu, ať prohledá všechny kouty, jestli si tam ty ztracený někde náhodou nevyměňují genetický informace. Ona se ta padesátka mezi tím davem nahoře může klidně ztratit a já, že se tady po těch našich znova podívám.

Konečně jsme se domluvili a já, jen co jsem zrušil spojení, zaslechl zvenku řev. Vylítnu z Hejkalova syna a křičím, co se děje. Někdo viděl v křoví někoho z tarzanů a hned se za ním pár mejch kluků rozeběhlo. Okamžitě jsem svolal formaci a vyrazil za nima.

Asi o míli dál jsme našli Kurta s oštěpem v zádech a vedle něj dávkou rozpůleného divocha. Místní obyvatelé byli pěkně odolný. Tělo mu spojovala jenom pošramocená páteř a stejně se ještě plazil. Dorazil jsem ho. Kurta už by nezachránili ani všichni svatý. Poslal jsem s ním do tábora šest chlapů. Brouzdali jsme se bahnem pořád dopředu, když nám vběhla do cesty část lidí, kteří vyrazili sledovat tarzany. Problém byl, že jich byla skutečně jenom část. Jako by toho nebylo dost, ztratili se další. Navíc, jak tak vyrazili z podrostu, málem jsme to do nich našli. Byli jsme nervózní jak ženská, která má přijít o panenství. Ozvala se i dávka, našťástu to včas strhl stranou. Vztekly jsem vyprázdnil zásobník do shnilého pařezu.

No a jak jsme všichni svorně nadávali na tuhle mizernou planetu, ozvala se mi vysílačka, ať se okamžitě vrátíme. Když

jsem se chtěl dozvědět, o co jde, tak signál zmizel. Makali jsme zpátky k základně s vidinou útočících divochů, jak mlátí šutrama do železa modulů a lebek expedice. Dost se mi ulevilo, že jsem nic takového neviděl. Zato se zdejchlo šestnáct lidí a Hejkal se neozýval.

Chtěli jsme mimozemšťany, máme je. Jenom mám dojem, že takhle si to nikdo z nás nepředstavoval. A ani to, že nevypadají jako třípatrový baráky s haldou chapadel, mi na náladě nepřidalo. Marně jsem se snažil spojit s orbitou a proklínal troubu, kterej měl sedět na drátě a místo toho se někde flákal.

Chlapi chodili okolo tábora a měli tendenci rozstřílet všechno, co se hejhalo. Zakázal jsem jim běhat znova do lesa, když by se někdo objevil. Prostě peklo. Nejradši bych se zdekoval a zavelel směr Hejkal. Jenže "když se s nima před tím nespojíme, je to bezpředmětný. A ty zpropadený umaštěnce nebylo vidět. Ovšem potom se vyznamenali vědci a já si musel chtít nechtě poupravit názor na ně. Jak byli zavřený v těch svých modulech, vrtali se v počítačích a nakonec se jim povedlo přes infra zjistit, kde jsou tarzani zašitý. Spojili se s počítačem na Hejkalovi a ten nasnímal celou Zelenku. Zjistili dost divnou věc. Ještě před přistáním bysme to považovali za štěstí, teď to byla spíš smůla. Ono totiž jediný sídlo tarzani bylo tady.

První věc, kterou jsem udělal, když jsem se to dozvěděl, bylo, že jsem okamžitě znova zkoušel kontaktovat Hejkala. Když se sakra můžou naši vědátoři spojit s centrálním počítačem, tak ať mi nikdo netvrdí, že se mi nepovede dostat někoho k mikrofonu. Opět to na mne zapraskalo a konečně se někdo ozval. Zarazilo mě, že to nebyl ten samý hlas jako předtím, ale nějaká ženská. Spíš holka, tipoval bych. Sdělil jsem jí situaci. Nabyl jsem dojmu, že je to asi poslední věc, co ji momentálně zajímá. Ten, co se mnou mluvil předtím, se prý někam ztratil a ona ho teď zastupuje. Snažil jsem se dostat k mikrofonu kapitána, ale ten měl přej plnou hlavu zmizelých. Takže asi má teorie o vyměňování genetických informací padla. Podle mého budou stejně někde zašitý, prohlásil jsem a přerušil spojení.

Takže co teď? Kapitán má starosti na Hejkalovi a na nás mu jaksi čas nezůstává. Tak se holt o sebe postaráme sami. Navrhnul jsem udělat si menší výlet za divochama. Doktůrci mi dali souřadnice a já je zadal do počítače pásáků. Za chvíli jsme byli na cestě. Vědce jsme nechali v táboře, jenom by nás zdržovali, kdyby se něco semlelo. Hezky to s náma házelo, když jsme přejížděli padlý stromy. Zajeli jsme blízko místa, kde by podle údajů měli tarzani být. Rozdělili jsme se do jednotlivých formací a dál šli po svých. Jako první, co ukázalo, že tu divoši opravdu jsou, byly dost nepříjemný skřeky. Prodírali jsme se křovím a každou chvíli čekali, že dostaneme klackem po hlavě. Zatím o nás ale nevěděli. O hlídkách ještě nejspíš neslyšeli, což bylo pro nás jediné fajn. Když jsme se konečně vymotali z křoví, zmohli jsme se jenom na tupý zírání s otevřenou pusou.

Tarzani vegetovali v malém údolí. Sředem protékal potok, okolo kterého ležela vesnice. No, vesnice... S vesnicí to mělo málo společného. Viděli jste někdy fotky Manhattanu, jak vypadal v minulém století? Myslím dokud ty mrakodrapy nezařvaly při velkém zemětřesení? Tak takovýhle miniaturní mrakodrapů tvořily vesnice. Byly sice uplácány z hlíny a klacků, ale ten tvar byl nezaměnitelný.

Bylo tam dost živo. Asi jsme je vyplašili. Jenže nebyli sami, kdo byl vyplašený. Tak jsme se hezky váleli nahoře v křoví a pozorovali ten legoland, když si nás všimli. Vypadalo to, jako bysme se dostali do mračna meteorů. Začaly na nás dopadat kameny a pěkných pár chlapů to odneslo.

Všichni jsme byli ve stavu, kdy nám nezáleželo na nějaký ty kulce. Zасыpávali jsme je kily olova a tarzani rychle pochopili, že se šutrama si na nás jen tak nepřijdou. Jako bleskem se stáhli do houštin na druhý straně údolí, ale podle ležících těl jsem nabyl dojmu, že polovina jejich populace se válí v prachu.

Jenže když jsme obhlédli stav mužstva, bylo nás jen pár. Ti ostatní se prostě vypařili. A podle toho, co jsem se dozvěděl od chlapů, vypařili se doslova. Přej jenom leželi, stříleli a na jednu puf... zmizeli.

Pochybuju, že tarzani, kteří házeli kameny a oháněli se klacky, by dokázali vyvinout nějakou zbraň, která chlapy nechá zmizet. Muselo tady být něco jiného. Okamžitě jsme vyrazili na základnu. Tam to vypadalo jako po vymření. Pár lidí tam apaticky dřepělo a koukalo do hlíny. Viděli to, co my. Lidi mizeli. S Hejkalem se mi nepovedlo spojit. Počítačová komunikace sice fungovala, ale nebyla v něm žádná data, která by vysvětlila, co se děje. Začal jsem organizovat okamžitou evakuaci Zelenky. Pavouci i pásáky zajížděly do modulů, nešlo to tak rychle jako při příjezdu, taky nás zbyla ani ne čtvrtina. Zbejvalo posledních pár kusů, když na nás tarzani zaútočili. Jako by vylezli ze země. Najednou jich kolem bylo plno a vzduchem zase litaly kameny.

Všichni jsme na ně byli nadřžený a šli to do nich. Teď už to nebyla žádná organizovaná obrana. Každý sám za sebe, každý zrušit co nejvíc těch hajzlů. Vlítli jsme do lesa a hnali se za divochama. V okolí se rozlíchala střelba a řev. Nenávistný i umírajících. Ale střelba utichala. Já před sebou uviděl nahá záda a pořádně jsem je přetáhl pažbou. Divoch se bez hlesu zhroutil k zemi. Chtěl jsem do něj vyprázdnit zásobník, ale před tím jsem do něj kopl a obrátil ho na záda.

Potom už jsem nevystřelil. Tarzan chrčel a v křechách zatínal pěsti. Stačila jediná kulka a bylo by to vyřízený, přesto jsem s křikem utekl.

Cestou k modulu jsem viděl těla, jejich i výsadku. Ale našich bylo jenom pár. Bylo mi už jasné, co se stalo s ostatními. Vypařili se.

Křičel jsem mamě, nikdo se neozval. Byl jsem sám. Zalezl jsem do Hejkalova syna a utíkal z tyhle prokleté planety. Ozvala se vysílačka. Byla to ta holka. Roztřeseným hlasem, který přerušovaly vzlyky, se snažila spojit. Myslím, že se jí dost ulevilo, když jsem se ohlásil. Na lodi prý všichni zmizeli. Má strach. Jo, já taky.

Zelenka byla krutým žertem, ať už ho udělal kdokoli. Vsadím se, že za pár miliónů let bude ta koule modrá, stejně jako ta naše - snad právě proto. Na ovládní Hejkala stačí počítač, ten nás dopraví domů. I když nevím, kolik lidí bude schopno nás tam uvítat. Ze Země na Zem.

Možná jsem měl toho tarzana oddělat. Alespoň by to skončilo.

Jenže on vypadal jako můj otec.

Martin Jahn

Nejdřív jsem si myslel, že to bude případ jako každý jiný. Ale když jsem sjel z hlavní silnice a po blátivé cestě se vydal ke starému polorozbořenému zámečku, začínal jsem mít úplně jiný dojem. Policista, který místo činu zajišťoval, mě vedl starými kamennými chodbami na malé nádvoříčko. Cestou jsem se od něj dozvěděl, že celou věc oznámily děti, které si sem chodí hrát. Místo působilo truchlivým a zatuchlým dojmem. A ještě k tomu tam uprostřed sutin ležela mrtvola muže s prostřelenou hrudí.

"Má na sobě divný hadry, co? Jak z muzea," řekl technik, když dofotil. A měl pravdu, to nejpodivnější na mrtvém bylo, že byl oblečen jako z nějakého historického filmu. A já coby policejní komisař jsem tomu všemu měl přijít na kloub. Přišli dva muži a uložili mrtvého do rakve. A v té chvíli mi připadlo, jako bych ho odněkud znal. A tenkrát jsem poprvé zaslechl tu hudbu. Byl to valčík. Zněl z horního patra. Zvedl jsem tedy zrak. A tam, kde dříve býval parket a dnes čnely jen trámy, jsem zahlédl ve vzduchu míhat se obrysy tančících postav...

Lidé tančili, bavili se a smáli. Baron mohl být spokojen. Byl to další ples, který se vydařil. Pozval také samé významné lidi. Zrovna k němu přicházel jeho mladý přítel.

"Zdravím tě, Josefe, rád tě tady vidím," přivítal ho radostně. "A tohle, nemýlím-li se, je tvoje nastávající."

"Přesně tak. Dovol, abych ti ji představil. Má snoubenka Marie."

Baron jí s lehkou úklonou políbil ruku.

"Svatbu chystáme na příští neděli, jsi srdečně zván."

"Už se moc těším," odvětil baron. "Jste opravdu kouzelný pár. A doufám, že se zde dobře bavíte."

"Ovšem, vždyť u tebe nikdy nebyla o zábavu nouze. A mimochodem, slyšel jsi o tom tajemném cizinci, který prý přijel do města?"

"Ano, také jsem cosi zaslechl, že prý vládne kdejakými kouzly. Ale ještě jsem neměl možnost ho spatřit."

"Ale, Marie, kam se stále tak upřeně díváš?" obrátil se Josef na snoubenku. Marie jako uhranutá hleděla ke dveřím, odkud přicházel štíhlý vysoký muž, oblečený celý v černém. Vousy i vlasy měl hezky upraveny. Všichni tři stáli mlčky, než k nim neznámý přišel.

"Dovolte, abych se představil. Miguel de Rodriguez, jistě jste o mně již slyšeli," řekl s lehkou úklonou. Z jeho obličeje naprosto nešel určit věk. Chvilí budil dojem svěžího staříka, chvíli zase muže v nejlepších letech.

Baron jako by procítil ze sna. "Jsem velice rád, že vás mohu uvítat na svém sídle. A také bych vám rád představil svého přítele Josefa a jeho snoubenku."

Cizinec upřeně sledoval Marii, a pak jí dlouze políbil ruku. To už Josef neslel. Chytil Marii za rameno a odváděl pryč. "Marie, půjdeme. Už je pozdě."

"Ale kam byste chodili. Noc je mladá a slečna přece nemůže odmítnout tanec se mnou," vložil se do věci cizinec. Na to Marie lehce kývla a nechala se jím odvést na parket. V Josefovi krev jen vřela. Naštěstí ho zastavil baron.

"Krot' se, vždyť je to jen jeden tanec. A Marii ti potom vrátí, co by si o nás pomyslel."

"Je zde cizí a měl by si dávat pozor, koho si zneprátelí." Josef se otočil a pohlédl na parket. Krev se mu nalila do tváří a celý zrudl. Cizinec se s Marií objímal, jako by byli svoji. A teď se s ní dokonce začal líbat. Josef vběhl na parket jako rozzuřený býk a odtrhl je od sebe. Marie byla jako opilá: "Co se děje, drahý?" A on se mu smál do očí. Sálem pleskl políček. Všichni se zastavili a zmlkli. S cizincem to ani nehnulo. "Za tuhle urážku tě zabiju a žádná kouzla ti nepomůžou!" křičel Josef.

Tajemný cizinec tehdy výzvu na souboj přijal. To bylo vše, co jsem se z kroniky, ve které jsem pátral po minulosti zámečku, dozvěděl. Dále žádná zmínka o Josefovi, od té doby ho už nikdo neviděl. Ani jeho tělo nebylo nalezeno, možná až dnes. Popis by souhlasil, mohl by to být on. Podle žádné současné evidence tato mrtvola, která byla právě nalezena, vlastně neexistuje. Také pitevní zpráva by tomu odpovídala. Smrtící rána byla vystřelena z historické perkusní zbraně. Ale logicky to nedává smysl. Jak by se tělo mohlo objevit v dnešní době? A ještě více mě mátl doktorova zpráva, že k smrti došlo asi před pěti nebo sedmi hodinami.

Po deseti letech policejní práce jsem měl případ, který by nerozluštil ani Sherlock Holmes. A tak jsem dál probíral dosud zjištěné skutečnosti, ale stále mi to nedávalo žádný smysl. A potom jsem čistě náhodou v archívu našel starý spis. Tenkrát, před třiceti lety, byla na stejném místě nalezena mrtvola podivně oblečeného muže. Pro nedostatek důkazů ani nezahájili vyšetřování a spis byl odložen. Vyšetřovatel, kterému byla tehdy věc přidělena, se zanedlouho po nález pomátl a musel být propuštěn. Ted' jsem na stejném případě pracoval já a v duchu jsem se bál, že mě stihne stejný osud.

Když jsem se ráno probudil, hlava mě bolela jako střep. Pomalu jsem si sedl na postel, ale to, co jsem uviděl, mě naprosto vyvedlo z míry. Byl jsem v nějakém tmavém pokojíku s jedním malým oknem. Na sobě jsem měl vyšivanou košili a vůbec všechno tam vypadalo divně. Celý zmatený jsem došel k rozbitému zrcadlu, které viselo na stěně. A když jsem se do něj podíval, vůbec mi to nepomohlo. Spatřil jsem v něm naprosto cizí obličej. Potom se otevřely dveře a do místnosti vešli dva muži v černém, kteří mi sdělili, že se mám obléct a jít s nimi. A tehdy jsem si uvědomil, kde jsem ten obličej již viděl. Až mi mráz přejel po zádech. Oblékl jsem se a šel s nimi, i když jsem předem tušil, že mě nečeká nic

dobrého. Když jsme vyšli ven, spatřil jsem známý zámček, ale nyní zářil novotou a jeho zdi byly porostlé břečťanem. Venku nás čekal kočár, do kterého jsem raději bez zbytečného vyptávání usedl. Kočí práskl do koní a vyjeli jsme. Zastavili jsme na malém paloučku u lesa, kde mě již čekal můj sok. Tajemný cizinec, kterého jsem včerejšího večera vyzval na souboj. Na paloučku jsme byli jen my dva a ti dva v černém, naši sekundanti. Jak to při každém správném souboji bývá, dostali jsme každý perkusní pistoli a mohlo se začít. Pak už si pamatuji jen dlouhé dívání do hlavně cizincovy pistole. A záblesk.

Záblesk. Ještě párkrát blýskl fotoaparát policejního technika. "Má na sobě divný hadry, co? Jak z muzea," řekl technik, když dofotil.

Stál v sutinách zámčku a nic nechápal. Vždyť ještě před chvílí zámček stál, byl plný lidí, všichni se veselili a tančili. A on byl se svou Marií. A teď? Díval se, jak dva muži ukládají jeho mrtvé tělo do rakve a přiklápějí víkem. Pak zaslechl známou hudbu. Valčík se linul z horního patra. Tam, kde dříve býval parket, se ve vzduchu míhaly obrysy tančících postav.

Valčík. Jako bych ho už někdy slyšel.

"Josefe, pojď, musíš mě představit panu baronovi," říká mi slečna v našasených šatech vedle mě. Jsem jako ve snu, a tak

Pavel Urban

Phoebus

"Dnes jsme překročili hranice Sluneční soustavy. Je mou povinností seznámit vás s pravým cílem naší cesty." Legát Gaius Licinius Grakchus upil doušek vína z tepaného stříbrného poháru a pokračoval: "Za hodinu změni Niobe kurs a zamíří do systému Castor-Pollux. Důvod je zde. Prosím, dívejte se."

Nad stolem operační místnosti se objevil hologram velké čtvercové desky ze žlutého kovu, pokryté sloupci písma a astronomických symbolů.

"Tato deska je, jak si jistě někteří z vás povšimli, popsána písmem, jakého užívají Pacalové. Jedná se o archaickou formu jejich jazyka, jaká byla používána v době zhruba před pěti sty lety. Text obsahuje souřadnice jednoho ze světů v souhvězdí Castor-Pollux, který představoval, a jak jsme se mohli přesvědčit i z dalších ukořistěných dokumentů. V dosud představuje, důležitý prvek v náboženském systému pacalských národů. Je to zřejmě svět identický s oním Quetzalcoatem, o kterém se zmiňuje Lepidus ve své Historii. Až donedávna byl považován za pouhou legendu. Na rozkaz Senátu máme tyto informace ověřit a podat podrobnou zprávu. Někaké otázky?" Ze svého místa se zvedl tribun legie Scipio.

"Pane, není riskantní vydat se na takovouto akci pouze s jedinou lodí?"

"Možná, tribune. Naše možnosti jsou však omezené. Kromě toho se všechny dostupné prameny shodují v tom, že Quetzalcoatl je přes svou důležitost nechráněný, otevřený svět. Neexistuje tam žádné osídlení. Najdeme pravděpodobně pouze chrámový komplex obývaný nanejvýš několika desítkami kněží. Je tu ovšem také možnost, že přiletíme v průběhu rituálních slavností, kdy se na planetě setkávají zástupci jednotlivých kmenů. V takovém případě se vše ztíží. Situace se samozřejmě mohla za tak dlouhý čas změnit i jinak, ale právě zjištění současného stavu je důvodem vyslání naší mise. Podaří-li se obsadit chrámy, dostanou se nám do rukou jedinečné zdroje informací. Mohli bychom objevit domovské světy Pacalů i jejich spojenců. A nemusím snad zdůrazňovat, že každý, kdo se bude na takové věci podílet, má zajištěny všechny pocty a výhody, jaké Republika může nabídnout! Ještě někdo?" Vstal setník Lucius Latumius.

"S dovolením, pane, mohu vědět něco bližšího o nálezu té desky?" Legát se usmál, měl pro mladého setníka slabost.

"Jistě, Lucie. Byla nalezena na Marsu za poslední, osmé punské války. V jejím průběhu havaroval nad neprobádanou horskou lokalitou špionážní letoun Republiky typu Hermes. Jeho pilot havárii přežil a byl zachráněn Pacalem, který ještě po tři sta letech od doby, co jeho soukmenovci opustili planetu, obýval jeskynní labyrint ukrytý v horách. Pilot, setník Publius Cato, si přesto, že byl těžce raněn, vedl poznámky, ve kterých popsal desku

i jeskyni, kde se nalézala. Tyto poznámky byly později objeveny záchranným oddílem. Bohužel, setník Cato byl již mrtev. Místo dopadu letounu bylo totiž zaměřeno Kartáginci. Ti prohledali okolí, našli jeskyni, vyrabovali ji, zavraždili Publia Cata a vchod do labyrintu zatarasili pomocí výbušnin. Náš oddíl naleží pouze trosky letounu, mrtvolu pilota a jeho zápisky. Pacalský strážce zmizel a zlato i přístroje odvezli Punové. Poté, co byl na Kartágo 3 podniknut atomový úder, našla se tato zlatá deska v podzemním městském archivu, jehož část se podařilo zachránit. Jestliže máte zájem, Lucie, pošlu vám kopii poznámek Publia Cata. Nyní končím radu. Ať žije Republika!" Důstojníci zvedli paže k pozdravu a legát mezi nimi prošel ke vchodu do svých soukromých komnat. Druhý den po změně kursu zaklepal na dveře Luciovy kabiny otrok a předal mu několik fólií se zápisky setníka Cata. Lucius Latumius si lehl do úzké spací kóje a začal číst.

- den první

Jsem naživu. Nechápu, jak se mi to podařilo. Všechny systémy selhaly, počítač, katapultační zařízení, všechno. Probral jsem se nedaleko trosek Herma. Při nárazu mě to muselo vymrštit ven. Pravá noha je zlomená na několika místech a v hrudi mi při každém pohybu projíždí ostrá bolest, zřejmě nějaké vnitřní zranění. V kapse kombinézy mám dávkovač a několik ampulek ultramorfinu. Díky němu jsem se doplazil aspoň pod nedaleký skalní převis. Přichází noc.

- den druhý

Trpím hroznou žízní. Bolest zesílila. Přinutil jsem se sníst nějaké sušené ovoce, ale hned jsem je zvrátil. A potom krev. Myslel jsem, že snad nikdy nepřestane téct.

- den třetí

Došel mi ultramorfin. Bolest je strašná, sotva udržím stylus v ruce. Mám halucinace. Zdá se mi, že ke mně přes kameny pomalu kráčí jakási vysoká postava. Je stále blíž a blíž...

- den čtvrtý

Nebyla to halucinace. Zachránil mě Gigant! Je to neuvěřitelné, po tolika letech. Učili nás, že všichni odešli ještě dřív, než Kartaginská rada rozhodla o kolonizaci Marsu. Probudil jsem se ve velké jeskyni, napojen na medicínské přístroje. Je rhi mnohem lépe. Pacal mi dává pít nějaký ostře kořeněný nápoj. Mluví na mě, ale nerozumím mu.

- den pátý

Můj zdravotní stav je stále lepší. Bolest v prsou ustala. Pacalova jeskyně na mě udělala dojem. Z lůžka mám naštěstí dobrý rozhled. Stěny jsou pokryty nápisy a nádhernými barevnými reliéfy. Je tu množství přístrojů, jejichž účel je mi neznámý. V jedné ze stěn jsou ocelové dveře. Snad vchod do dalších prostor?

- den šestý

Dnes se Pacal choval podivně, myslím, že prováděl nějaký náboženský obřad. Několik hodin seděl na zemi, prozpěvoval si a klaněl se, směrem ke kovové desce visící na zdi. Je ze zlata, z ryzího zlata. - den sedmý

Pacal na mě stále mluví, pokouší se o některý lidský jazyk. Z jeho punštiny jsem rozuměl jen slovům "strážce", "let" a "svazek".

- den osmý

Cítím se výborně. Noha se dobře hojí. Brzy budu moci vstát a snad se mi podaří tohle místo trochu prozkoumat.

- později

Slyším zvuk přistávajícího transportéru. Před jeskyní se ozývá střelba. Dveře se vyvrátily dovnitř a v otvoru se objevilo čelo obrněného vozu. Do jeskyně vběhly postavy v rudohnědých maskovacích kombinézách. Punové. Uviděli mě. Odkládají přilby a odhalují tmavé tváře zdobené na lících a čele implantovanými šperky. V rukou drží zahnuté nože. Jdou ke mně...

Lucius odložil poznámky a vysoukal se z kóje. Přistoupil k průzoru a pozoroval vesmírný oceán obklopující loď. Měl dost času. Pokud neměl službu nebo neulehl ke spánku, mohl pozorováním hvězd strávit celé tři měsíce, než Niobe dorazila ke Quetzalcoatlu, chrámové planetě.

Lucius Latumius seděl u stolu v operační místnosti a naslouchal technikům, podávajícím hlášení legátu Grakchovi.

"Pane, na povrchu planety ani na její oběžné dráze se nenacházejí žádná Sídla. Žádné obranné nebo komunikační satelity. Spojení v celé soustavě ztíženo vlivem častých slunečních bouří. Planeta je polopouštního typu, s řídkou vegetací a vnitrozemskými moři. Na jižní polokouli je několik velkých staveb, tak, jak jste předpokládal. Všechny funkce Niobe jsou v pořádku a loď je uvedena do pohotovostního stavu. Čekáme vaše rozkazy."

"Děkuji," řekl Gaius Licinius. "Situace je příznivá. Provedeme okamžitý výsadek." Pokynul Scipiovi. "Tribune, vezměte si sto mužů legie a Agisjana s padesáti jeho Ponsy z pomocných oddílů. Obsaďte chrámy a pokuste se zajmout co největší počet pacalských kněží. Máte k dispozici moduly pět a šest. Vašimi zástupci budou setníci Latumius a Catilius. To je vše. Můžete jít."

Přistáli v malém údolí, asi deset kilometru od chrámů. Když vystoupili z transportérů, ukázal tribun na okolní pahorky. "Agisjane, zaujměte pozice na těchto kopcích. Udržujte spojení s Niobe. Jestli se do čtyř hodin neohlásíme, vezměte jeden modul a leťte za námi. Jasně?"

"Ano, pane." Ponský velitel přikývl, stáhl si maskovací závoj přes úzký bílý obličej a rozběhl se ke svým mužům. Tribun Scipio nařídil vojákům přizpůsobit barvu obleků okolnímu terénu a vyrazil, následován svými důstojníky a tlumočnickem Polykleitem k masivním stavbám, ostře se rýsujícím proti rudé obloze. U jejich úpatí se zastavili, oněmělí úžasem. Před

nimi se tyčil největší z chrámů, snad tisíc metrů vysoká terasovitá pyramida z černého kamene.

"Je stokrát větší než Nový Kapitol," vydechl ohromený Polykleitos.

"Ticho," rozkázal Scipio. "Vidíte ty otvory v základně? Tudy se dostaneme dovnitř. Catilie, zadní voj. Jdeme."

Stoupali s rozsvícenými reflektory vzhůru po příkrém schodišti. Kužely světla prořezávaly tmu a dopadaly tu a tam na stěny chodby, ozdobené reliéfy.

"Legát se mýlil, tribun," řekl Lucius. "Je to tu jistě opuštěné už stovky let."

"Uvidíme," odvětil Scipio. "Každopádně mají tyto stavby pro Řím svou cenu." Jeho řeč náhle přerušil skřipavý zvuk kamenů drhnoucích o sebe, který se ozval za jejich zády.

"Co se stalo!? Bohové, pomozte!" Světla se bláznivě roztancovala po stěnách. Nervózní a napjatí legionáři se otáčeli a odjíšťovali zbraně.

"Klid!" křikl tribun. "Setníku, ke mně!" Zezadu přiklopil Catilius, ztěžka zdolávající velké schody.

"Co se děje, setníku?"

"Pane, chodba za námi je zatarasena kamenným blokem. Jsme odříznuti!"

"Navrhují kámen postupně po malých částech odstřelit," řekl Lucius. "Vystoupíme-li trochu výš po schodech, bude to poměrně bezpečné."

"Ne," rozhodl Scipio. "Půjdeme dál. Zhasněte a podívejte se nahoru."

"Světlo!" zaradoval se Polykleitos.

"Ano," přisvědčil tribun. "Brzy budeme na první terase."

Za čtvrt hodiny došli k velkému obdélníkovému otvoru. Schodiště se v tom místě lomilo a pokračovalo. Jim se však nechtělo vracet do nitra pyramidy, alespoň ne hned. Prošli otvorem a vstoupili na terasu.

Tribun Scipio si zavolał technika a poručil mu spojit se s lodí. Zatímco se Řek věnoval svým přístrojům, probíral Scipio s důstojníky situaci. Lucius znovu navrhl vyslat skupinu, která by zničila kámen přehrazující cestu. Tribun odmítl. "Nejdřív podám zprávu legátovi a potom přivoláme Agisjana. Moduly mohou přistát přímo na terase. Potřebujeme Ponsy a nejméně další stovku mužů z lodi. Musíme mít lepší zajištění." Mezi legionáři to najednou neklidně zašumělo.

"Podívejte!" vykřikl někdo. "Tam!" Napřažené ruce ukazovaly k obloze. Nebe nad nimi vzplálo. Na okamžik to vypadalo, že se objevilo druhé slunce, příšerně žhnoucí a rozpínající se v prostoru. Za několik sekund zmizelo a zůstala jen žlutooranžová záře.

"U Jupitera, to byla Niobe!" Někteří legionáři padli na kolena a začali se přezhánvat ochrannými znameními svých bohů. Jiní kleli a křečovitě svírali zbraně, u kterých jediných hledali ochranu.

"Techniku!" zasípal Scipio. "Spoj mě se záložním oddílem!" Řekovy prsty se rozběhly po ovladačích aparatury. Po chvíli zavrtěl hlavou.

"Neodpovídají, pane."

"Takže i Agisjan!" Tribun vztekle švihl holí. "Kdo zničil Niobe?"

"Nezjištěno, pane. Na orbitě nejsou žádné cizí Jode. Je tu však tohle." Technik ukázal na jednu z miniaturních elipsovitých obrazovek. "Vidíte? Těsně před zkázou lodi prudce vzrostla aktivita zdejšího slunce."

"Niobe že by zničila sluneční bouře? To je nesmysl!"

"Pane, jsou to neuvěřitelně vysoké hodnoty. Mohlo to poškodit některé důležité systémy lodi. Kromě toho tam bylo ještě něco jiného. V životě jsem se s něčím podobným nesetkal. Myslím, že... aáá!" Technik klesl k zemi a jeho přístroje s třeskem dopadly vedle něj. Ze zad mu trčela rukojeť těžkého nože.

"Kryjte se!" zařval Scipio. V otvoru vedoucím na terasu se vztyčily vysoké postavy pacalských válečníků. Termické zbraně sežehly těla legionářů i kameny zdi za nimi. Většina z nich byla pobita při prvním útoku. Zbytek, asi dvacet mužů, se pod tribunovým velením stáhl do velkého výklenku ve zdi terasy. Nežili o mnoho déle než jejich druzi. Útočníci použili ultrazvukový impuls. Část zdi se zřítila a pohřbila pod sebou tribuna Scipia, setníka Latumia i všechny ostatní.

Lucius otevřel oči. Ležel spoutaný na horkém písku při úpatí pyramidy. Vedle něj tiše sténal tlumočník Polykleitos.

"Kde je tribun?"

"Zůstal tam. Je mrtvý."

Lucius se s námahou posadil a rozhlédl se. Opodál uviděl lesklý bronzový disk. Měl asi osmnáct metrů v průměru, nízké stříbrné zábradlí po obvodu a uprostřed rovněž stříbrný válcovitý sloupek. Když se podíval směrem k pyramidě, spatřil od ní přicházet průvpd několika Gigantů. Vedl je kněz oblečený do dlouhé suknice z kovových vláken. Na tváři měl zlatou masku. Došli k nim. Kněz vydal zastřeným hlasem příkazy svým 4>omocníkům. Pacalové je zvedli, a opatrně uložili na disk. Kněz překročil zábradlí, přešel do středu desky a dotkl se několika modře označených výstupků na stříbrném sloupu. Disk se jemně zachvěl, vznesl se a začal stoupat k vrcholku chrámu. Pacal si sedl se zkříženýma nohama proti zajatcům a promluvil.

"Co říká?" obrátil se Lucius na tlumočníka. Polykleitos zvedl hlavu. Mluvil ztěžka a přerývavě.

"Říká, že,, že v každém slunci dlí bůh... bytost..."

Kněz znovu promluvil.

"Co říká? Ta bytost zničila Niobe? Zeptej se ho!" Polykleitos zachrčel, u úst krvavou pěnu. Vyslovil pomalu několik pacalských slov. Kněz mu odpověděl.

"Co řekl?" Lucius už křičel. Z Polykleitova hrdla proudila krev.

"Řekl... obětina... obětovat..."

"Cože? Polykleite? Polykleite!"

Pacal se zvedl a přehodil tlumočnickovu mrtvolu přes zábradlí disku. Tělo se ve vzduchu několikrát otočilo a dopadlo na široké schodiště východní stěny pyramidy.

Slunce vycházelo. Centurion Latumius ho sledoval z vrcholu chrámu, připoután ke kameni, pokrytému rezavěhnědými skvrnami. Před ním stál pacalský kněz s rituálním obsidiánovým nožem v ruce.

Když se hřejivé paprsky dotkly Luciovy tváře, nůž dopadl. Prsty s pozlacenými nehty vnikly do rozpolceného hrudníku. Pak kněz pozvedl dlaně vzhůru a nabídl srdce Lucia Latumia Slunečnímu bohu.

ilustroval Jan Hora